КВІТЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 8 (930)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Здоровенькі були!

Йде весна у маєві зеленім
На поля, луги та у гаї...
Значить, друзі, на порядку деннім
Знову — сонце, квіти, солов'ї.

Це ж — «садок вишневий коло хати»!..
Це ж — «...лиш соловейко не затих»!..
Ясна річ — хотілося б сказати
І мені сердечне щось про них.

Але в першу голову — найкращі,
Шани найщирішої слова —
Тим, у кого руки роботящі,
Тим, у кого світла голова!

Тим, завзятим, що степи цілинні
Розбудили з вікового сну,
Тим, що двадцять літ уже ось нині
На цілиннім трудяться лану.

Тим, хто любо, чесно та уміло
Варить сталь, плекає урожай —
Всім, хто словом, помислом і ділом
Наш радянський прославляє край.

Тим, хто має вдачу не ледачу,
Хто щодня — в труді, у боротьбі,
Тобто, друже вірний мій, читачу,
Адресую ці слова — тобі!

Хай для тебе радісна і щедра,
На удачі трудові рясна
Буде визначальна ця, четверта
П'ятирічки нашої весна!

І, звичайно (це — само собою),
Щоб — і сонце, й квіти, й солов'ї...
Словом, любі друзі,
Із новою
Трудовою
Нашою весною!
З Першотравнем, дорогі мої!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ХТО ВИННИЙ?

Якщо послухати пресу монополій, то економічні труднощі Заходу почалися з близькосхідного конфлікту у жовтні минулого року. «То був сигнал тривоги!» — твердить вона. Інакше кажучи, до цієї війни все було якнайкраще, пані маркізо, не було ніяких підстав для тривоги за долю «вільного світу».

Скаржиться преса США: у тому, що безробіття охоплює вже не 4,7, а 4,9 процента працездатного населення, винні, звичайно, араби. Припустімо, що це так. Але ж попередні 4,7 процента — це чотири з половиною мільйона чоловік. У них не було роботи ще до того, як на Близькому Сході вибухнула війна. Хто ж винний у злигоднях цих чотирьох з половиною мільйонів?

Англійська преса теж скаржиться — на нафтове ембарго та на егоїзм британських залізничників і шахтарів. Однак у вересні 1973 року, коли шахтарі та залізничники ще не страйкували, а араби ще не застосовували ембарго, у Великобританії вже було 542 тисячі безробітних. Відтоді їх стало 800 тисяч. Але ж кому все-таки оті перші півмільйона завдячують, що не мають роботи?

У Західній Німеччині на кінець 1972 року було 279 тисяч безробітних. На кінець 1973 року — вже 450 тисяч. Та повернімося до отих 279 тисяч: як же сталося, що вони опинились на вулиці?

Ці питання виникають у нас постійно, вони такі ж постійні, як і зростання цін та вальс ревальвацій і девальвацій марки, єни, франка, ліри, долара. Ці питання значно старші за арабське ембарго, яке нібито викликало «сигнал тривоги». Федеративна Німеччина та Франція мають разом мільйон безробітних: це якраз на мільйон більше, ніж у НДР чи на Україні. В Англії 800 тисяч безробітних: на 800 тисяч більше, ніж у Польщі. У США — 5 мільйонів, тобто на 5 мільйонів більше, ніж в СРСР...

Розумію, панове, що вам дуже кортить варнякати про Солженіцина. Бо ж ваші читачі все частіше думають про те, що соціалізм — це таки добра річ!

ВКЛАДАЮТЬ ГРОШІ В ЧІЛІ...

Західнонімецька газета «Франкфуртер альгемайне цайтунг» закликає банкірів скористатися з того, що хунта накинула зашморг на Чілі. Вкладайте гроші, звертається вона до товстосумів. Слушний час настав!

«Той факт, що чілійці відтепер працюватимуть по суботах, є, з точки зору мого банку, щасливим прецедентом, який має велике значення для фінансового світу», — заявив містер Джеймс Грін, віце-президент «Манюфакчерерс Ганновер траст компані». Він довго говорив, сповіщає кореспондент «Інтернешнл геральд трібюн» Кенделл з Сантьяго, про відродження американського бізнесу в Чілі. Його банк вже авансував 24 мільйони доларів одному чілійському банкові; крім того, він вніс іще 20 мільйонів у чілійську скарбницю. А це, підкреслює газета, найбільша позичка, одержана Чілі відтоді, як Сальвадора Альєнде було обрано президентом. Вісім американських і два канадських банки вже надали хунті комерційну позику у 150 мільйонів доларів. «Інтернешнл геральд трібюн» наголошує: «Найважливіше полягає в тому, що хунта готується до переговорів про відшкодування збитків трьом американським компаніям, які експлуатували чілійську мідь і були націоналізовані урядом Народної єдності».

— Грабуй! Експлуатуй! Вкладай гроші! — волають товстосуми. Бо народ скуто ланцюгами. Отож логічно, що робочий час збільшується, що в селян забирають землю, що ціни катастрофічно зростають, що злидні поглиблюються. А містер Джеймс Грін, банкір, висловлює «щиру надію, що світова преса виправить негативне уявлення про цю країну, яке нині поширюється».

Вони вкладають гроші в Чілі... Ми — теж. Ми — це ті, хто сприйняв смерть Пабло Неруди, як особисте горе. Те, що тисячі чілійських демократів кинуто у тюрми й концтабори, є позитивним фактом для віце-президента банку. Ми ж, французькі демократи, збираємо наші трудові франки і сантими для чілійських братів, що страждають у катівнях. У нас мало грошей, але нас багато, нас — мільйони!

«Франкфуртер альгемайне цайтунг» та «Інтернешнл геральд трібюн» кличуть у Чілі своїх людців. Ми теж звертаємося — до своїх однодумців. Хай міцніє наша дійова солідарність! Сила братерства мільйонів трудящих світу повинна зупинити катів, які вбивають тисячі чілійців, щоб мати змогу продати Чілі.

Переклав з французької
М. ДЕРІМОВ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

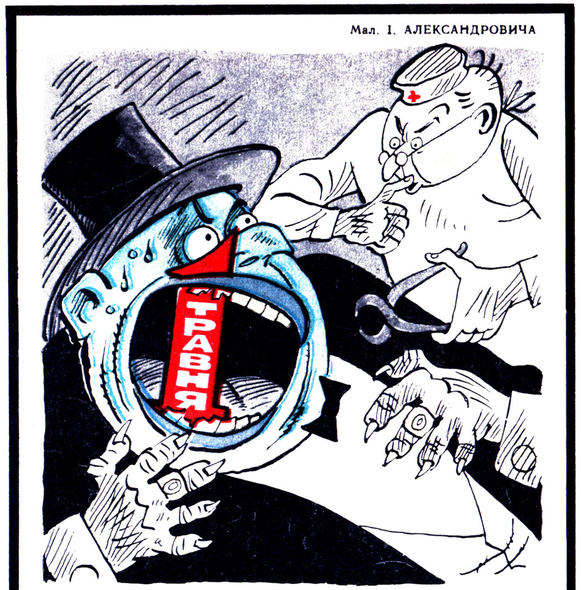

— Я хотів тільки на зуб спробувати...

ВЕСНЯНІ ПРИГОДИ НА ЛОНІ ПРИРОДИ

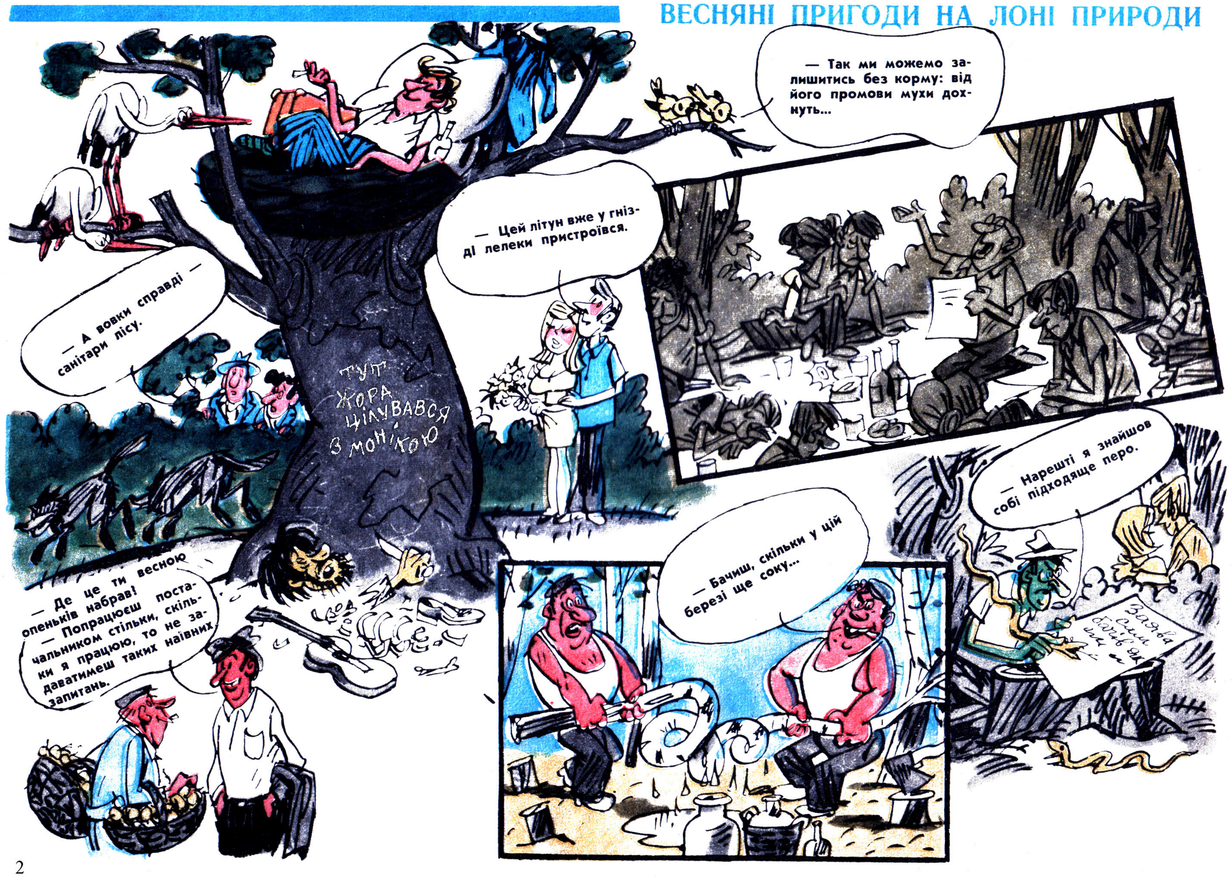

perec-ua.

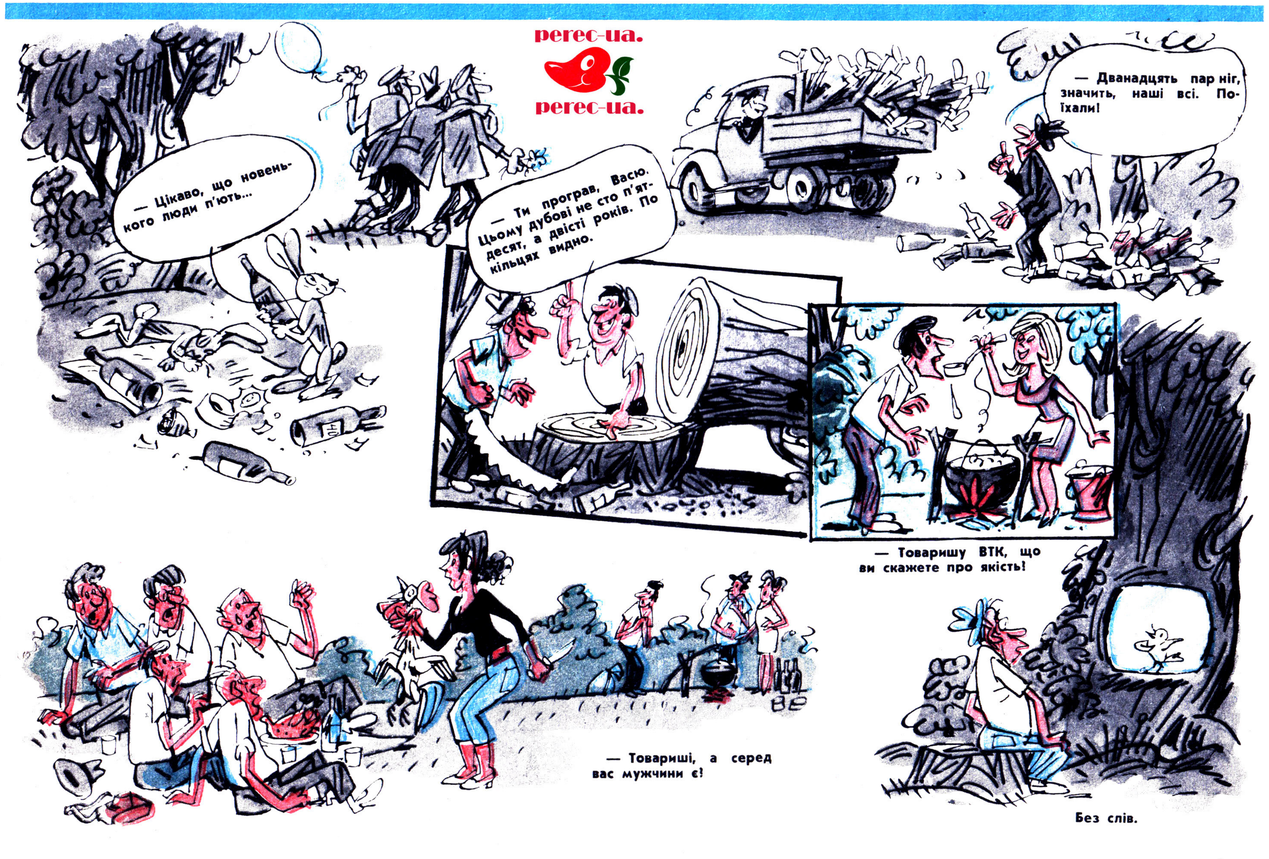

Сердечно вітаємо лауреатів Державної премії Української РСР імені Т. Г. Шевченка!

Скульптор
Галина КАЛЬЧЕНКО.

Письменник
Павло ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ.

Композитор
Андрій ШТОГАРЕНКО.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ВІСТІ З ТОГО СВІТУ

Сорок тонн опіуму, гашишу, маріхуани було вилучено японською поліцією у підпільних торговців наркотиками лише протягом кількох місяців. Незважаючи на це, як повідомляє головне поліцейське управління, наркоманія в країні продовжує зростати, а підпільний бізнес на отруйному зіллі процвітає.

* * *

Турецьке міністерство фінансів із сумом сповістило, що Турція зможе вилізти з державних боргів не раніше 2022 року, та й то лише за умови, що в майбутньому вона утримається від позик і кредитів за кордоном.

* * *

Організатори останнього книжкового ярмарку у Франкфурті-на-Майні (ФРН) «порадували» публіку дванадцятьма новинками — книгами про Гітлера, про його життя, звички та смаки. Одна з них — витвір журналіста І. Феста обсягом у 1200 сторінок — видана тиражем 240 тисяч примірників. Добрий подарунок неофашистам!

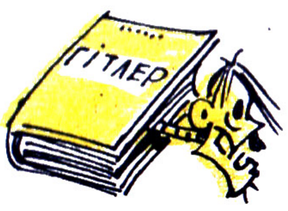

* * *

Не люблять сміху власті сьогоднішньої Греції. Не встиг відомий комедійний актор Ставрос Паравас виконати у сатиричному ревю «Усі ми будемо жити» головну роль, у якій робилися прозорі натяки на нинішній грецький режим, — як його тут же заарештувала військова поліція.

* * *

Ірландія розпочала 1974 рік новим досягненням: тут був зареєстрований 68.513-й безробітний.

* * *

Нестримно зростають ціни у Чілі після фашистського перевороту. Молоко, наприклад, подорожчало на 100 процентів, квартирна плата підскочила на 650 процентів... А оце недавно міністр економіки хунти Леніс «ощасливив» чілійців попередженнями про те, що вони мусять «бути готовими» до дальшого зростання цін.

* * *

70 процентів усіх будинків Токіо — дерев'яні. Вони розташовані дуже скупчено, тут не вистачає протипожежного інвентаря та устаткування. І ось результат: лише за два тижні січня у столиці Японії спалахнуло 428 пожеж. У вогні загинуло багато людей.

(За повідомленнями зарубіжної преси).

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Деяким працівникам Мурафського цукрокомбінату Краснокутського району Харківської області захотілося солодкого життя. Звичайно, за рахунок комбінату. З цією метою головний бухгалтер Рудим зі своїми помічниками і касир Байдала заплутували облік, порушували фінансову дисципліну. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Секретар Краснокутського райкому партії т. Сизов повідомив, що факти підтвердились. За порушення фінансової дисципліни і занедбаність обліку головного бухгалтера Рудима і всіх трьох його помічників з роботи знято.

За серйозні недоліки в роботі комбінату звільнені зі своїх посад директор Жуков і головний інженер Подвисоцький. Касир Байдала засуджена до трьох років позбавлення волі умовно.

ВОНИ ПРИНОСЯТЬ ЛЮДЯМ РАДІСТЬ

КОСІВСЬКІ ЧУДОТВОРЦІ

У географів існує поняття — густота населення. Якби подібне поняття побутувало й у мистецтвознавців, то вони, переконаний, офіційно встановили б, що за середньою густотою розташування митців на кожному квадратному кілометрі Косівщина посідає чи не перше місце в світі. У цьому порівняно невеликому прикарпатському районі працює понад п'ять тисяч майстрів народного мистецтва.

Може, воно й не зовсім справедливо так склалося, що таку кількість митців зосереджено в одному місці, але як на командировочного, то воно досить зручно. Не треба гасати туди-сюди. Приїхав собі до Косова — і кого тільки не побачиш! Тут тобі й майстри з художнього різьблення по дереву та з інкрустації, і з кераміки, і з вишивки, і з ткацтва, і з килимарства, і з мосяжництва, і з художньої обробки шкіри.

І ще, даруйте, назву дві цифри. Івано-Франківська обласна організація Спілки радянських художників налічує п'ятдесят два митці. З них тридцять шість живуть і працюють на Косівщині.

Тут, до речі, живе й заступник голови обласного правління спілки Д. Ф. Тонюк. Звичайно, щоб помилуватися ажурними різьбленими шкатулками, інкрустованими рахвами Дмитра Тонюка, не треба обов'язково їхати до Косова, з ними можна ознайомитися в багатьох музеях республіки. Та коли вже приїхав у Косів, то маєш нагоду пересвідчитись у ще одному неабиякому хисті Тонюка — хисті людської доброзичливості, особистої привабливості. Але попри це, ходити з Дмитром Федоровичем по Косову й розмовляти просто неможливо. Зустрічні щоразу зупиняють, перебивають розмову, вітають. Тут, щоправда, й додаткова нагода дещо ускладнила справу: буквально за кілька днів до цього в газетах було опубліковано Указ Президії Верховної Ради УРСР про присвоєння Дмитрові Федоровичу Тонюку почесного звання заслуженого майстра народної творчості Української РСР. Отож — на кожному кроці:

— Вітаю вас, Дмитре Федоровичу! Щиро радий за тебе, Дмитре!

Ну, не дають поговорити та й годі. Але я вже дещо знаю про свого співбесідника. Знаю те, що п'ятнадцятирічним хлопчиком Дмитро був визнаний як майстер художньої різьби, і тоді ж, після Вересня тридцять дев'ятого, він, комсомолець, очолив першу бригаду різьбярів у своєму селі Річці. І згодом, на фронті і після демобілізації, коли головував в одній із сільрад району, не кидав улюбленої справи. Та й тепер, маючи чимало адміністративних клопотів як директор художньо-виробничих майстерень, Дмитро Федорович знаходить час посидіти з різцем над черговою тарілю чи рахвою. Не може чоловік спокійно дивитися на дерево. Та докладніше розпитати про все це, бачу, не дадуть. І вже сам Дмитро Федорович наполягає: «Підемо краще в майстерні, там спокійніше!»

А це вже (я пізніше докумекав) Дмитро Федорович до хитрощів удався: до майстерень швидше потягнув, щоб із колегами познайомити, щоб із себе на них розмову перевести.

— Ось, прошу, заслужений майстер народної творчості Іван Балагурак.

Дивовижно тонко орнаментовані твори цього майстра сухого різьблення широко відомі. Отож хочеться, звичайно, ближче познайомитись з автором. Але майстер відразу трохи охолоджує:

— Люблю читати «Перець», але сам на його сторінки волів би не потрапляти.

— Та що ви, Іване Васильовичу, ми ж із найдобрішими намірами!

— Та я, коли й з найдобрішими, не дуже хотів би. Бо ото якось кореспондент з однієї газети приїхав і так мене розмалював, таким неймовірним чудом виставив, що краще вже розкритикував би. Соромно перед товаришами було: спробуй поясни, що то не я сам йому таке наторочив. Отож краще просто подивіться на мої роботи.

З'ясовується, однак, що оглянути можна лише ті твори І. Балагурака, які тепер у роботі. А попередні? Де їх можна було б побачити?

— Для того, — пояснює Тонюк, — вам слід було свого часу змотатися у США чи Канаду, де на виставках ті твори експонувались.

А ще, виявляється, їх можна було побачити в Австрії, Польщі, Болгарії, Румунії. А ще... А ще...

— То, може, легше згадати, де не експонувалися? — питаю.

— Звичайно, легше: де ще не було виставок, там і не експонувались.

І в Івана Смолянця, з'ясовується, так само. Тільки якщо Тонюк і Балагурак переважно кохаються в орнаментальній різьбі, то Смолянець більше захоплюється тематичною. Іван Макарович, до речі, вінничанин, приїхав сюди ще молодим, закінчив тут училище, осів у Косові і став не лише майстром, а й завзятим пропагандистом гуцульської різьби.

...Заочно я був знайомий і з Надією Вербівською. Бачив у музеях її керамічні вироби і ніяк не міг збагнути, як то можливо у трьох традиційно гуцульських кольорах — жовтому, зеленому та коричневому — створити таку багату гаму, таке розмаїття розпису. Та й чув про неї, що то онучка й, так би мовити, перша учениця Павлини Йосипівни Цвілик, чиї твори ще багато років тому вражали світ. Секрети, що ними щедро ділилася бабуся, Надія сприймала ретельно, а майстром тепер стала таки своєрідним.

— Най навіть не підпишу своєї тарілі, а її у Києві спеціалісти однак пізнають, — сміється Надія Василівна. — Було якось, двоє хлопців, яких я секретів навчала, післали на виставку свою кераміку, а їм повернули: треба, кажуть, оригінальне, а ви скопіювали у Вербівської.

Запевняю, що навіть при бажанні я не зможу скористатися творчими секретами, й прошу Надію Василівну розповісти, чи наперед вона розробляє сюжети своїх розписів, чи робить це експромтом?

— Наперед, — одказує Надія Василівна, — нічого не малюю... То коли вже беру сформовану глину в руки, воно все з голови і йде... Та я вам, коли маєте час, краще покажу.

На таке можна дивитися годинами — не набридне. Однак мені нагадують: призначено ж побачення з народним майстром килимарства Марією Степанівною Балагурак. А в неї часу обмаль. Це зрозуміло: у депутата Верховної Ради УРСР є чимало обов'язків. За цим, власне, й застаю її: як член депутатської комісії по культурі вона готує матеріали про стан культосвітньої роботи в області. А ввечері має іти на репетицію народної хорової капели «Гуцульщина». Що? Яка улюблена пісня? Та, мабуть, таки ж «Пісня про килим». Пісню цю у виконанні солістки капели Марії Балагурак з незмінним успіхом зустрічали й у Москві, і в Києві, і у Львові...

...Що й казати, люблять косівські митці свою справу. Та така ж закоханість у чудове гуцульське мистецтво світилася і в очах першого секретаря райкому партії Михайла Дмитровича Петрика, автора гарно ілюстрованої книги про Косів, і в очах другого секретаря Ярослава Васильовича Поп'юка, який з неприхованою гордістю показував, як зводиться новий будинок технікуму народних художніх промислів, котрий лише за останні роки підготував понад 600 фахівців. А випускатиме ще більше. Згодом же (є мрія) інститут тут буде...

На такій, значить, основі розквітатиме далі мистецтво косівських чудотворців. Погана основа, скажете?

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Першотравневе оформлення.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

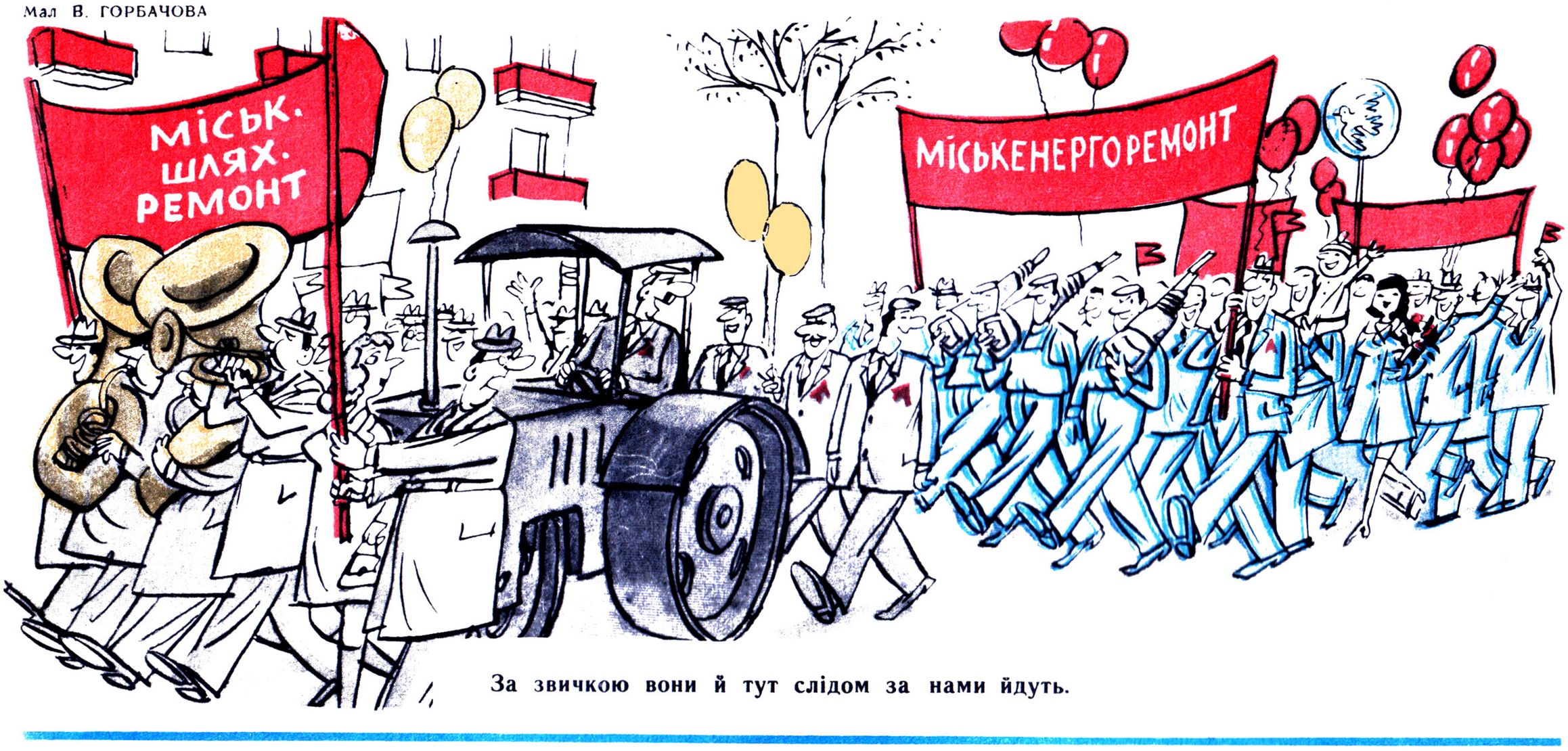

За звичкою вони й тут слідом за нами йдуть.

НЕХАЙ КІНЬ ДУМАЄ?..

(Сповідь колгоспного Гнідка)

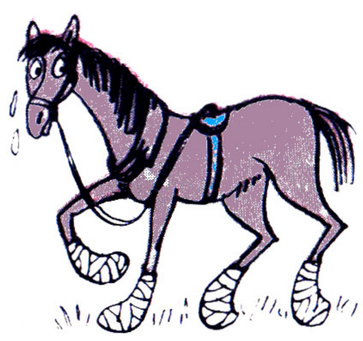

«Менш за все мені хочеться бути перероблением на ковбасу, але, схоже, не минути цієї долі. Розповім — чому.

З людьми я спілкуюся уже давно, отож навчився розуміти не тільки «но!» та «тпру-у-у!» На навколишню дійсність погляди маю досить прогресивні. Принаймні, не стаю дибки, як дехто з наших, від того, що механічні кінські сили витісняють конячі. Бо розумію, що на мій вік коням роботи ще стане. Справжній господар не ганятиме за кожним центнером січки, зеленої маси, бочкою води двадцяти- чи п'ятдесятисильний трактор.

Та одного разу підслухав я випадково розмову трьох голів колгоспів. Вони аж цвіли від радості.

— Щойно виклопотав два новісіньких комбайни,— похвалився один.

— А я на грузовики розжився,— похвалився другий.

— А я десять кілограмів ухналів роздобув,— похвалився третій.

— Та ну-у-у? — недовірливо протягли перші двоє, і обличчя їхні засвітилися неприхованою заздрістю.— Як це тобі вдалося?

— Секрет фірми,— відповів третій. Тоді ті двоє підхопили його під руки і потягли в чайну. Намірючись, очевидячки, розв'язати йому язика з допомогою напою, у назві якого є щось від коняки.

А мене підслухане змусило замислитися. Я взагалі останнім часом намагаюся побільше думати, наслідуючи людську рекомендацію «нехай кінь думає, у нього голова велика». Пригадав, що наш колгоспний зоотехнік свариться з інженером, коли в кого-небудь із нас відпаде підкова. До речі, нас у господарстві майже півтори сотні, усі ми без роботи не сидимо, в бездоріжжя особливо: забезпечення ферм кормами лежить повністю на нашій шиї. Ясна річ, підкови відпадають дуже часто і тому дуже часто свариться зоотехнік.

— Де я ухналів на таку ораву візьму! — свариться у відповідь інженер, — не знаєте хіба, що зони на вагу золота?

Чудеса в решеті! Ніколи не думав, що підкови мені до копит прибиватимуть гвіздками, дорожчими від золота.

Тоді я просто собі здивувався, а підслухавши розмову трьох голів колгоспів, глибоко замислився, наслідуючи, як уже згадував, людську рекомендацію. Мало не до крові збиті копита, які почали забувати, що таке підкова, стимулювали роботу мозку. Однак навіть у моїй великій голові не вкладалося: як це могли маленький ухнальний гвіздок перетворити на велику проблему?

Одного разу зустрів я свого земляка. Народився він у нашому селі Русові, та потім пішов угору, тривалий час працював у Києві, отож мислив, звісно, масштабніше, ніж я. За торбиною з вівсом ми розговорилися, от я й повідав йому про своє наболіле. Він голосно заіржав.

— Не конячого розуму це діло. Міністерські уми б'ються над ухнальною проблемою. Мені один знайомий кінь розповідав, що він якось стояв з возом біля республіканського об'єднання «Укооплісгосторг» і чув, як солідний на вигляд дядько з портфелем казав іншому, не менш солідному, дядечкові, але без портфеля: «Нічим не можу вам допомогти. Судіть самі: республіці потрібно до 300 тонн підковних цвяхів. Міністерство місцевої промисловості, запланувало виробити в 1973 році лише 60 тонн, а одержало наше об'єднання трохи більше половини, бо на кіровоградському заводі «Хімпобут» виробництво їх ще не налагоджено».

З його розповідей випливало, що питати за ухналі ніби й нема з кого. У Міністерстві місцевої промисловості кажуть, що ухнальну проблему не розв'язують через відсутність устаткування, яке ніхто не береться виготовляти. Колись давно одержало міністерство два автомати, які нормально працюють лише тоді, коли заготовки до них по одній вручну кидати. Я ніяк не можу назвати ті автомати досягненням технічної думки, бо сорок кілограмів ухналів за зміну — це, погодьтеся, не рекорд продуктивності.

Спочатку ці автомати встановили на Олександрійському заводі металевих виробів Кіровоградського облмісцевпрому. Потім, у зв'язку з аварійністю приміщень, передали Кіровоградському заводові «Металіст». «Металіст» налагодив виробництво підків, шипів, а на ухналів духу (потужності компресорного цеху) не вистачило. Тоді автомати перевезли на завод «Хімпобут».

Тим часом Міністерство місцевої промисловості спустило річний план. Я не маю ніякої освіти і все ж зумів вирахувати, що на двох верстатах продуктивністю сорок кілограмів ухналів на зміну шістдесят тонн за рік не нацокаєш. Вирахували це і в облмісцевпромі. А вирахувавши, терміново розіслали гінців на споріднені підприємства в інші республіки, щоб розвідали, на чому ж там ухналі роблять. Гінці розвідали і привезли самодіяльні креслення. По них умільці інструментального цеху облмісцевпрому виготовили ще три верстати — і ухналів побільшало.

Аж тоді певну ініціативу виявили специ з республіканського експериментального виробничого об'єднання засобів механізації Міністерства місцевої промисловості. Вони приїхали в Кіровоград, забрали ті креслення і виготовили ще два верстати.

Цікава деталь: у примітивному інструментальному цеху облмісцевпрому кожен верстат обійшовся у п'ять з лишком тисяч карбованців, а столичні фахівці з об'єднання здерли з ощасливлених хімпобутівців удвічі більше, хоч працюють ті верстати удвічі гірше. Та ще й премія чимала їм перепала.

Оптимісти заявляють, що план 1974 року завод виконає. Але мені від того не легше, бо 60 тонн ухналів, як уже згадувалося, мало Зіб'ю непідковані ноги до крові, до роботи буду негожий — і доведеться в розквіті фізичних сил ковбасою ставати.

Ага, ледь не забув! Чув я краєчком вуха, буцімто заступник начальника Кіровоградського облмісцевпрому А. В. Гербиченко розповідав комусь, що дзвонив якось начальник планового відділу Одеського заводу імені Жовтневої революції. Хвалився, що в них відходів металу стільки і виробничі потужності такі, що вони в порядку випуску товарів ширвжитку могли б наклацати тонн чотириста ухналів. Той начальник не тільки дзвонив, а й приїздив по досвід. Та, очевидно, досвід був настільки гіркий, що ентузіазм одеситів відразу вивітрився.

А мені цей факт говорить про те, що ухнальну проблему можна вирішити і цим врятувати нас, коней, від м'ясокомбінату».

Сповідь коня Гнідка з колгоспу імені Василя Стефаника Снятинського району Івано-Франківської області вислухав і на людську мову переклав

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

ЗУСТРІЧ ІЗ ЮНІСТЮ

ГУМОРЕСКА

Чим далі Василь Іванович Маслина брів вулицями знайомого містечка, тим більше звертав у думках з сорокасемирічної життєвої дороги на стежини юності. Он там, над річкою, вони десятикласниками традиційно зустрічали схід сонця. А ось тут, в парку... Маслина згадав про неї... Він присів на лавочці під буйно кучерявим кленом і поринув у спогади.

Рівно тридцять років минуло з того часу... Під цим кленом він освідчився Лідці в коханні. Тут вони через якусь дрібницю посварилися... А може, подзвонити?

Незручно... Натраплю на Олексія, спливуть давно забуті ревнощі...

Чи варто тривожити тихий сімейний ставок? А чому б і ні? Порозмовляємо, як старі знайомі... Серце Маслини стріпнулось сполоханою пташкою, коли з телефонної трубки почув її голос:

— Слухаю.

— Лідо?

— Була колись... Тепер Лідією Михайлівною величають... Зрештою, це не основне... З ким маю честь розмовляти?

— Невже не впізнаєш? А я тебе впізнав одразу...

— Слухайте, громадянине, не говоріть зі мною ребусами. Чого вам треба?

Маслина зрозумів, що зараз покладуть трубку, і назвав себе.

— Невже це ти? — здивувалась Ліда.

— Уяви собі — я! — уже сміливіше вигукнув Маслина.— Іду до матері. Поїзд лише о шостій... І вирішив подзвонити.

— Добре, хоч згадав про мене... Якось воно так тоді в нас вийшло... минулого не повернеш... Що там казати. А тобі як живеться?

— Як усім: сім'я, робота, всілякі житейські турботи... Часто згадую про тебе! — сказав Маслина.

— Чому ж не написав жодного листа?.. Я так чекала.

— Та все якось не випадало...

— Так, так,— зітхнула Ліда.

— Що так, то так,— згодився Маслина.

У розмові наступила пауза. Потім Маслина вніс пропозицію:

— Лідо, а що, коли б ми з тобою зустрілись?

У трубці помовчало.

— Приходь, я буду в парку, біля павільйону...

— Гаразд! Чекай на мене за годину.

Ця година здалася Маслині вічністю. Він ходив по парку, палив цигарку за цигаркою, готував блискучі монологи і малював у своїй уяві, як вродлива жінка кидається йому в обійми і знеможено шепче:

— Я так на тебе чекала! Чому ти ні разу не приїхав?

Маслина від задоволення заплющує очі і враз жахається: «А раптом хтось із знайомих побачить, повідомить на роботу, дружині... Почнуть розбирати на зборах, викличуть у завком...» Його піднесений настрій повзе на спад:

«Та й навіщо мені ця зустріч?.. Краще пішов би на озеро, покупався. Чого доброго, вона ще в кіно захоче... Запізнюсь на поїзд, тоді тиняйся до ранку на вокзалі! До неї ж не підеш — Олексій мене, як Отелло Дездемону, причавить!»

Маслина йде до павільйону... Сідає за столик, замовляє каву і стежить за алеєю...

Враз він побачив її. Повна літня жінка повільно йшла по алеї, оглядаючись на всі боки...

«Пізня осінь!» — зітхнув Маслина і одвернувся од вікна. Він інтуїтивно відчув, що вона його розглядає, але не подавав вигляду.

«Чого доброго, ще сміятимуться — бабусі побачення призначив!» — картав він себе.

Маслина підвівся з-за столу і повільно попрямував до виходу. Його погляд на мить схрестився з Лідиним, і вона одвернулась.

«Тим краще, що вона мене не впізнала»,— подумав Маслина і повернув з алеї в гущавину парку. З-за густого куща бузку він побачив, як до Ліди підійшла якась жінка, і вони, регочучи, попрямували алеєю.

— Уявляєш, — долетів до Маслини Лідин голос, — він мені подзвонив і призначив зустріч... Коли я його побачила, жахнулась! Це ж якесь опудало! Обличчя у зморшках, лисий... Усі ми, звичайно, старіємо, але щоб так полиняти — це жах! Я просто побоялась стати посміховиськом серед знайомих...

Далі Маслина вже нічого не чув. Він витер спітнілу лисину, тихенько вибрався з-за куща і побрів через парк до залізничного вокзалу.

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЗАВБАЧЛИВІСТЬ

Завжди дбають про покупців керівники Валківської швейної фабрики на Харківщині. Не встигли, приміром, освоїти випуск чоловічих шовкових сорочок фасону 5-252, як одразу ж забезпечили їх пам'ятками: «Користуйтеся послугами хімчистки». Покупці належно оцінили заклик фабрики. Прямо з магазинів вони прямують до пунктів хімчистки і здають щойно придбані сорочки.

Річ у тім, що червона фарба, якою покриті пам'ятки, напрочуд легко переходить на сорочки і прикрашає їх незмивними плямами.

ПЛАН БУДЕ ПЕРЕВИКОНАНО!

ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). На Бериславському комбінаті комунальних підприємств (начальник С. Д. Бакай) у повному розпалі підготовка до місячника по збиранню металобрухту. Керівництво робить усе для того, щоб виконати і перевиконати план здачі цієї цінної для ливарної промисловості сировини. Придбано і залишено просто неба опалювальний котел, кілька атракціонів і багато іншої металевої техніки. Незабаром вона буде придатна хіба що для переплавки.

УНІКАЛЬНА ВИСТАВКА

Кор. ТАП передає з МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ: Унікальну виставку мають відкрити у районному центрі Казанці. На ній експонуватимуться різні химерні речі, які потрапляють у продукцію місцевого хлібозаводу. Так, пенсіонер із села Покровки С. Сироїжко передав організаторам виставки знайдену в хлібині канцелярську кнопку, мешканка райцентру Л. Малихіна — моток чорних ниток, доярка колгоспу «Дружба» Р. Бібик — чималий шмат матерії тощо. Збирання експонатів триває.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Не міг трохи менше надути? Лопне ж...

Мал. В. ПЕТРОВА

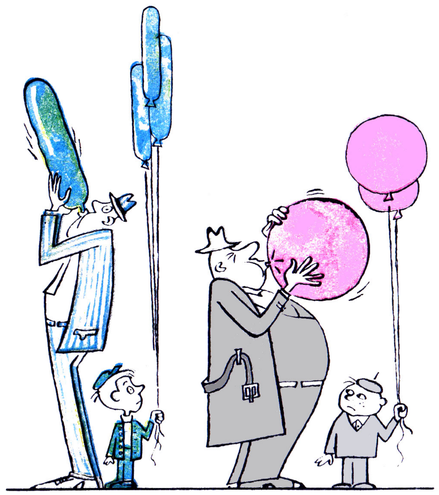

Без слів.

Володимир ІВАНОВИЧ

ТОДІ, ЯК ДОВБНЯ ЗАЦВІТЕ...

В монополістів є доктрина,
На ній — диявола печать:
«Поставить людство на коліна
І грабувать, і катувать!»
Жадоба їх трясе, мов трясця.
Та людство вже тепер не те...
І їм спинить прогрес удасться
Тоді,

Як довбня зацвіте.

Сенатор Джексон виступає
Сьогодні в ролі сатани.
Він повернути закликає
Часи **холодної** війни.
Щоб чесні люди не братались
Він їх з лиця землі зметe!..
Тоді, коли воскресне Даллес,
Тоді,

Як довбня зацвіте.

Щодня освічені холопи
На чужедальній стороні
Із горла «Вільної Європи»
Пускають гейзери брехні.

Ох, і стараються паскуди
Підсунуть варивo густе!
Та брехунам повірять люди
Тоді,

Як довбня зацвіте.

Переполох зчинився в НАТО.
А в чому справа? В чому суть?
Пального в НАТО малувато —
Араби нафти не дають.
Вже дехто й ноти посилає,
Погрози пише... а проте
Арабів все це залякає
Тоді,

Як довбня зацвіте.

А новочасні феодали
В скорботі чухають лоби:
З колоній к бісу їх погнали
Віками гноблені раби.
Назад пани пролізти пнуться,
Та це вже — марення пусте...
Вони в колонії вернуться
Тоді,

Як довбня зацвіте.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Прошу вшанувати нас хвилиною мовчання...

Мал. В. ЗЕЛІСЬКОГО

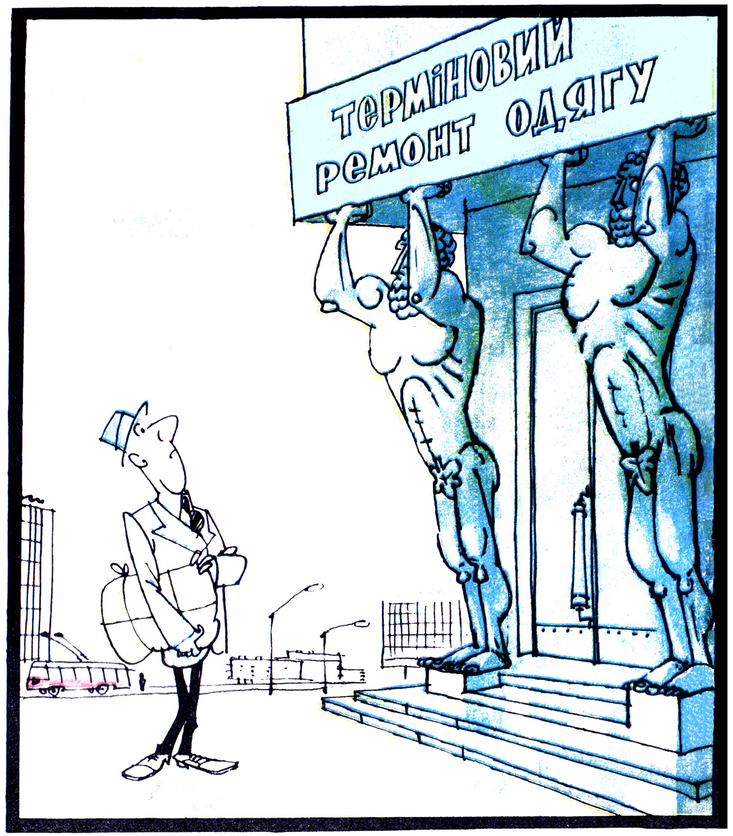

Без слів.

Народні усмішки

ПОМИРИВ

Сидять чоловік і жінка, вечеряють, аж чують — на вулиці бійка почалася.

— Піду помирю, — каже чоловік.

— Сиди і не рипайся, — жінка до нього.

Не послухав, накинув кожуха і вийшов. Згодом заходить в одній сорочці.

— Ну, чого там їм бракувало? — питає жінка.

— Мого кожуха, — відповів чоловік.

ДУЖЕ ЗАЙНЯТИЙ

Розмовляють двоє хлопчаків.

— Ми з татом у вихідний ходили в цирк.

— Добре, що твій тато має вихідні, а мій працює кожен день, — сумно каже другий.

— А ким він працює?

— Я точно не знаю, але, мабуть, заїйником, бо завжди каже: «Піду забивати козла».

Надіслав І. ГАНОШЕНКО
з смт Веселого Запорізької області.

ПІСЛЯ ПОЛЮВАННЯ

Повернувся батько з полювання, а п'ятирічний синок питає:

— Татку, ти сьогодні дикого кабана бачив?

— Бачив.

— А які в нього ноги?

— Розумієш, Петю, я був дуже високо і бачив тільки його спину.

Надіслав В. КРАВЧУК
з с. Троянівки Маневицького району
Волинської області.

В АВТОБУСІ

— Здрастуйте, дядьку!
— Здоров, синку!
— Куди це ви їдете?
— А ти що, не знаєш куди?
— А чому так рано?
— А ти що, не знаєш чому?
— Так би зразу й сказали!..

Надіслав О. УСАТЮК
з м. Кіровограда.

Який Сава, така й слава

Чи має горобець нерви?

Олексій Денисович Кошманюк авторитетно стверднв, що має. Правда, у жодній із своїх численних скарг Олексій Денисович про горобця не згадує. Проте в усній скарзі недвозначно заявив: «Горобець — і той має нерви. А я все-таки не горобець. Скільки можна терпіти?!»

Олексій Денисович справді не горобець. До лютого місяця 1972 року він був помічником директора Дернівської середньої школи по господарству. Від лютого місяця 1972 року — страждалець. Ніяк не може відстояти свою позицію.

Позиція в Олексія Денисовича довго була непохитна. Сам він хитав, ким хотів і чим хотів. Грубим адмініструванням «хитав» спокій техпрацівників школи. Чорною плітюкою хитав сімейні підвалини деяких учителів. «Сигналами» у вищі інстанції хитав становище директорів школи. Потім «похитнули» його.

Звідсіля й почалося.

Попливли скарги в усі інстанції: «Мене звільнили за те, що викрив злодіїв».

Посунули у Дернівську школу перевіряючі. Опитують, перепитують. Записують, уточнюють. Звіряють і перевіряють.

Пояснюють Олексієві Денисовичу, мовляв, вибачте, шановний. Звільнили вас із роботи, по-перше, за те, що ви не справлялися зі своїми обов'язками, порушували трудову дисципліну, компрометували честь працівника радянської школи. А, по-друге, разом з директором, на якого ви «сигналили», незаконно списували матеріальні цінності. Та й «просигналили» ви вже тоді, як почули, що пахне смаленим. А «допомагали контрольно-ревізійним органам» розкривати зловживання директора не з уболівання за громадське добро, а з уболівання за себе і з ненависті до свого співучасника.

Ось лише за останні десять років ви мали понад десять доган і суворих доган за несумлінну роботу. Кілька разів вас слухали на місцевкомі та профспілкових зборах. За грубіянство, плітки, розбазарювання шкільного палива. За надмірне вживання «скажених» напоїв. За те, що не прибуткували зібраного з шкільних ділянок врожаю. За використання у власних цілях шкільного транспорту. За пєування будівельного матеріалу, який через вашу безгосподарність зогнив на подвір'ї. Вас судили за дрібне хуліганство.

Обов'язок помічника директора школи по господарству — вести господарську роботу, а не облік помилок директора. Допомагати директорові вести господарство, а не допомагати йому спотикатися. Ви ж «консультували» директора, де, що і як можна «провернути». Пропонували йому своїх родичів як підставних осіб для незаконного одержання зарплати.

Мініатюри

ШЛІФУВАЛЬНИК

Серед його підлеглих
Вже неотес нема,
Оскільки повсякчасно
Він «стружку» з них зніма...

ДВОЛИКИЙ

Прилюдно він пишавсь начальника думками.
А потай — день і ніч інтриги плів мерзенні.
Завжди держав: за пазухою камінь,
За вітром — носа й дулю у кишені...

І. КОНОНЕНКО.

Кривий Ріг.

Діяли ви завжди хитро, по-єзуїтськи. Як тільки у школу прибував новий директор, ви «сигналізували» у вищі інстанції про «неправильні вчинки». Розрахунок був точний. Тепер всі стягнення цього директора за будь-яку провину можна кваліфікувати як помсту за скаргу. Тепер цього директора будь-коли можна послати під три чорти і будь-коли заявити йому: «Я тебе зітру з лиця землі! Я тебе з'їм із потрухами!»

Олексій Денисович вперто не погоджується з такою думкою перевіряючих. І категорично заявляє:

— Продам корову, а свого доб'юся. Свої інтереси відстою. На роботі у школі мене таки поновлять. А не поновлять — піду у секту єговістів.

Олексій Денисович Кошманюк сам признається — в ньому сидить якийсь чорт, що бажає помсти.

— З дружиною у мене скандал. Не хоче розуміти мене. Доходить до розлучення. Каже: «Кинь цю брудну писанину. Не паплюж нас перед людьми. Візьмися за якусь роботу». А я ночами спати не можу. Пече мене. Мучить. Куди б то ще написати?

Отак ночами мучиться. Днями блукає по району. Збирає «жуки». Де, кого, за що зняли. Ходить на засідання народного суду. Слідкує, чи правильно судить. А потім знову пише. «Принципово» відстоює свої інтереси, пов'язуючи їх з фактами, що не мають до нього аніякісінького відношення.

У багатьох районних, обласних та республіканських установах все товстішають папки з написом: «Справа Кошманюка». У Дернівській середній школі, у Ківерцівському райвно та Луцькому облвно люди худнуть від перевірок цієї справи. А, правду кажучи, крім «справи Кошманюка», у них є справа навчання підростаючого покоління, сотні справ, у тисячу разів вагоміших, ніж кошманюкові утробні інтереси і отой єзуїтський принцип поїдання ближнього.

Олексій Денисович Кошманюк за два роки байдикування і писання скарг в усі усюди дійшов філософського висновку, що «горобець, і той має нерви». Можливо, він, нарешті, дійде висновку, що люди, яких підняли на ноги його кляузи, також мають нерви. І що ці люди колись можуть йому твердо і категорично сказати: «Досить! Скільки можна терпіти?!»

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Ківерцівський район
Волинської області.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А ти читала Байрона?

— Мій чоловік — поет і дуже ревнує, коли я когось іншого читаю.

МОЛОКО ВІД СКАЖЕНОЇ КОРІВКИ

Вони сиділи за маленьким столиком молочного кафе й гаряче обговорювали питання про закуски.

— Я згоден з тобою, Петю, справді все залежить од закусі. Що закласти в шлунок, такі будуть і наслідки.

— Умгу, — озвався той, якого звали Петею.

— Пригадую, давно це було. Ну, зібралася у мене вдома компанія. Питва було — не перебільшую — ну, з відро. І що ж? Коли все висушили, глянув я на гостей та й ахнув: тверезі, як ангели. Мені навіть незручно було — людей запросив, а напоїти як слід не зумів. Конфуз. А все через неї, через закусь. Знаєш, чим їх жінка пригощала?

— Чим?

— Біляшами.

— А що це таке?

— Не знаєш? От послухай. Купуєш три сорти м'яса — яловичину, баранину й свинину. Пропускаєш м'ясо через м'ясорубку і змішуєш. Виходить смачнющий гібрид корови, свині і ягняти. Додаєш у перекрутку два-три яєчка, дрібно нарізаної цибулі, чорного перцю, і фарш готовий. Тепер тісто. Готувати його треба на молоці навпіл з водою. Не погано додати в тісто пару яєчок і потім як слід замісити. Ти коли-небудь ватрушки їв?

— Їв.

— Ну, то біляші—ті самі ватрушки, тільки начинка інша. І потім ватрушки печуть у духовці, а біляші на сковороді. І весь секрет у температурі.

— Тобто?

— Високої температури мають бути біляші. Щоб прямо із сковороди і в рот. У такій кондиції вони вбивають алкоголь у самому зародку.

— Гаряча закуска — сила, — підтвердив Петя.

— А що ти скажеш про холодець?

— Теж сила.

— Та ще яка! Теща моя майстер холодці варити. Бувало, як свято, так її на віжках не втримаєш — рветься на ринок за свинячими ніжками. Нанесе цього добра на цілу артіль. Між іншим, желатину вона не визнавала. «Якщо драглі не захолонуть, — говорила, було, теща, то я їх у сміттєпровід спущу, а цю отруту класти не буду». І холодець виходив у неї — перший клас. Хоч сокирою рубай. Правда, варила вона його довго. Бувало, схопишся серед ночі з ліжка, заглянеш на кухню, а вона там. Біля каструлі, як біля воєнного об'єкта, чатує. Зате й закусь виходила в неї чудесна. А в хроні ти розбираєшся?

— Та ніби розбираюсь.

— Е, такого хрону, як теща готувала, ти зроду не пробував. Коріння вона сама викопувала, а де — не знаю. Принесе ці самі коріння, помиє і ще свіжими — на тертку. Такий ядучий мікроклімат на кухні створить, що вся сім'я отаканими слізьми плаче. А їй хоч би що. Ну, потім змішає хрін із свіжою сметаною, додасть туди цукру, лимонного соку й гірчиці.

— І гірчиці?

— Атож, без гірчиці теща хрону не готувала. Ну й спеція у неї виходила — чудо! Ложечку покладеш у рот — і очі на лоба лізуть! Бувало, одріжеш шматочок холодцю, хроном його засмачиш і посудину в руку. Хильнеш чарчину — швидше закусюй. Так холодцем тим цю проклятущу горілку, наче хвилею змиває. Не второпаєш: чи ти горілку, чи воду джерельну пив.

— Все од спецій залежить, — багатозначно зауважив Петя.

— Од них. До речі, теща хрін і до пижів додавала. Про пижі чував?

— Ні, не чув.

— Ну от, а ще мисливець. Пижі — це звичайні, зварені вкруту, яйця. Очищають їх і ріжуть навпіл. А зверху на кожну половинку кладуть хрін. От і виходить пиж. Випив чарку — навздогін пижа посилай. І ні в одному оці! Чим більше п'єш, тим більше тверезієш. Чародійство!

— На крайній випадок, можна й кислим огірком закусити — він теж хміль виганяє.

— Не говори так, Петю. Кислого огірка вже опошлили. Ні, ти дістань з холодильника свіжого парникового огірочка, розріж його і трохи сіллю присип. Покривається тоді він прозорими крапельками, ніби ранковою росою. Отаким огірочком закусити десь у грудні-січні — оце да! Наче не «Екстру» в себе влив, а шматок гарячого літа ковтнув. І по всьому тілу ніжне-ніжне тепло розлилося.

Приятелі помовчали.

Коли вони розрахувалися і не зовсім твердою ходою пішли з кафе, я подумав: «Ось настав він, той час, коли люди почали хмеліти від самих спогадів про хмільне. Ну що ж, хай буде так. У всякому випадку, здоров'я од цього не постраждає. Побільше б таких молочних кафе у нас відкривали»...

Але мої веселі роздуми розвіяв трубний голос буфетниці:

— Дашко, прибери посуд!

Офіціантка підійшла до столика, за яким сиділи приятелі, і сховала під фартушок дві порожні пляшки. Я встиг побачити на них однакові наклейки. Сумнівів не було: це була горілка, яку чомусь іноді називають молоком од скаженої корівки.

Мануїл СЕМЕНОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Буває, люди працюють у зовсім різних галузях, і все ж їх щось об'єднує, навіть зводить докупи. От, приміром, у колгоспі ім. Кірова Піщанського району на Вінниччині теж було помічено єднання двох різних людей — Токана і Кордонського. Перший працював бригадиром садо-городньої бригади, другий — інженером з техніки безпеки. Що спільного між капустою і комбайном? А от же люди знайшли привід для єднання — часті випивки. Та ще й у робочий час. Про це колгоспники й написали Перцеві.

Голова Вінницького обласного комітету народного контролю т. Фурман повідомив редакцію, що за часті випивки і занедбаність роботи Токан і Кордонський звільнені з посад, які вони займали в колгоспі.

Алексі АНДРЕЄВ

ЮВІЛЯР

ПАМФЛЕТ

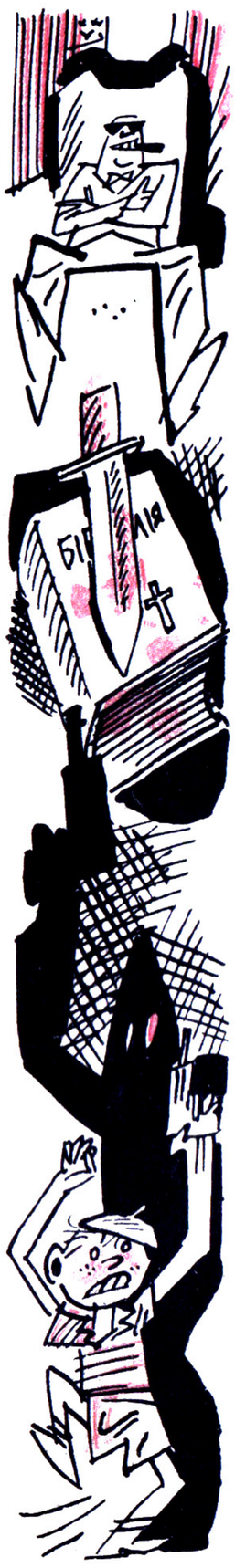

«Гоніть лисиць з кущів — з густих трав, а мені залишиться втішатися полюванням на людей. Так, висліджувати людей, полювати на людей».

Р. КІПЛІНГ.

Є істини, які з плином часу не тільки не старіють, а ще й набувають іншого змісту. До таких істин належить сентенція Макса Гольденберга, висловлена сімдесят років тому: «Сполучені Штати — країна необмежених можливостей». І сьогодні кожен громадянин цієї країни має можливість подарувати дружині на іменини разок намиста за 25.000 доларів (досить бути Рокфеллером, Дюпоном або Фордом). Кожен може одержати яку завгодно роботу (білі — білу, чорні — чорну). Недоторканне право кожного (багатого і бідного) спати у парку на лавах і купувати прибуткові акції...

А втім, нема рації перелічувати далі всі ці можливості: невже можна перелічити те, що не піддається переліку? Та й поспішаємо дати відсіч деяким упередженим.

На світі — уявіть собі! — і в самих Штатах знаходяться люди, які стверджують, що чорних громадян в Америці піддано жорстокій дискримінації. І ще більше: що в цій, такій цивілізованій, країні понад сторіччя організація «Ку-Клукс-Клан» фізично і морально тероризує кольорове населення.

Спробуємо спростувати ці твердження, взявши інтерв'ю у самого керівника згадуваної організації. Чому саме цієї організації? А тому, що для неї цей рік — ювілейний: минуло 105 років від дня заснування Клану і 10 років від дня обрання її керівником Роберта Шелтона.

Представництво Шелтона розташоване в найімпозантнішій віллі міста Таскалуса — «Олдстен білдінг», у штаті Алабама.

Він сидів у величезному кабінеті, що був декорований безліччю американських прапорів, а його письмовий стіл теж був накритий зоряно-смугастим прапором. Усе це мало свідчити про чистокровний американізм «ККК». А величезна біблія і колосальний меч, котрі лежали тут же, засвідчували, що маємо справу з християнським бійцем, який виконує волю божу. А тому, після поздоровлення містера Шелтона з подвійним ювілеєм, обережно почали:

— Що являє собою ваша організація?

— Вона називається «Невидима імперія об'єднаних кланів рицарів Ку-Клукс-Клану Америки» і офіційно зареєстрована, як організація братня, милосердна і благодійна *.

— Ви сказали «імперія». Чи значить це, що ваша організація розгалужена по всій Америці? І скільки налічує членів?

— Маємо підрозділи у 48 штатах, а кількість членів — це військова таємниця. Але можете бути певні, що набагато більше, ніж сто тисяч!

— Кого ви приймаєте у ККК?

— Тих, хто йде до нас за велінням совісті, після клятви: «Я — відданий білий християнин, бажаю діяти для врятування нашої Раси, Нації і Віри від чорних і червоних».

— Чи є у вас друковані органи?

— О, дуже багато. Але найпопулярніший орган — газета «Удар грому».

Тут співрозмовник подав нам примірник газети. Із заголовка «Точка зору на білу людину» ми зрозуміли, кого мав би ударити грім. І перейшли до наступного питання:

— Вибачте за невігластво, але як може поєднатися милосердя клансменів з убивством за останні десять років тільки у вашому рідному місті 119 чорношкірих?

— Їх було убито під час захисту дружин білих.

— Може — захисту прибутків білих?

— Комуністичні інсинуації! Взагалі комуністи безперервно підбурюють, підмовляють чорних. Тому і ті, і ті — наш ворог номер один.

— Яку альтернативу пропонуєте американським неграм?

— Бог обрав білих американців перекроїти світ, але ми, перш за все, почистимо наш дім. Тому всі чорні мають покинути Америку і забратися геть в Африку.

— Який вплив вашої організації на молоде покоління?

— Помітний. Бо ми починаємо виховувати з раннього дитинства. Всі учні у південному штаті знають, що Ку-Клукс-Клан — охоронець справедливого порядку і світлих християнських цінностей. Адже ви знаєте, що в біблії написано: «Що посієш, те й пожнеш».

— Ви посилаєтеся на біблію. Чи сказано там щось про роздільне навчання білих і чорних, як це робиться на півдні?

— Так, не прямо, але категорично: «ягнята і козенята мають бути нарізно!»

— Чи є у вас нові ідеї щодо розвитку руху білих лицарів?

— Лише частково. Наказуємо братам не піднімати хрестів для лінчування негрів, а встановлювати нагляд за підозрілими, для чого бути на посадах поліцаїв, шерифів, суддів. Іншими словами, як би вам пояснити, — білі клановські тоги замінювати червоними, судовими..

У цю мить великий «імперський маг» багатозначно глянув на свого годинника, і ми здогадалися, що немилосердно порушуємо його графік. Адже він дав клятву цього року на власному літаку подолати відстань у 150000 миль і кожного божого дня виступати на зборах або перед регіональною телевізією, пояснюючи свою капітальну працю «Чи негр — людина?» А тому ми швидко розпрощалися і залишили «Олдстен білдінг».

Надворі діловито сновигали люди — чорні, білі — і сонце привітно, зовсім, зовсім однаково їм світило. А один величезний плакат запрошував: «Сердечно, ласкаво просимо в Алабаму — вільний штат вільної Америки!»

Переклад з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

* Всі висловлювання Шелтона автентичні (документальні), узяті з його доповідей та інтерв'ю.

Переможцем змагання за звання кращого кухаря, яке проходило в австралійському місті Брісберні, вийшов Джон Кокорен. Він зайняв перше місце і узяв перший приз.

Як з'ясувалося, за професією Кокорен — заготівельник кормів для свиней.

«Ми одружимо вас просто у вашому автомобілі! Доступна ціна, жодних формальностей! Ви можете навіть не виключати мотора!»

Реклама на шосе при в'їзді в місто Сейлем (США).

Відкриття в уругвайському місті Пайсанду новозбудованої тюрми було урочистим. Але не все пройшло гладко. Виступаючи з промовами, батьки міста, серед яких був і мер, затіяли суперечку, кого удостоїти «честі» стати першим в'язнем тієї тюрми. Усе вирішилося тільки наступного дня — першим до неї спровадили самого мера: його застукали на контрабандній торгівлі автомобілями.

«Купуйте розкішні домашні бібліотеки з ідеальною імітацією книг. Це заощадить вам щорічно 1600 франків, які довелось би витратити на придбання усіляких літературних нісенітниць. Крім того, в наших фальшивих книгах зручно вміщуються пляшки з вином, і вони можуть слугувати за чудовий домашній бар».

Газетне оголошення паризької меблевої фірми Рене Ніколь.

СИЛА ПЕРЕКОНАННЯ

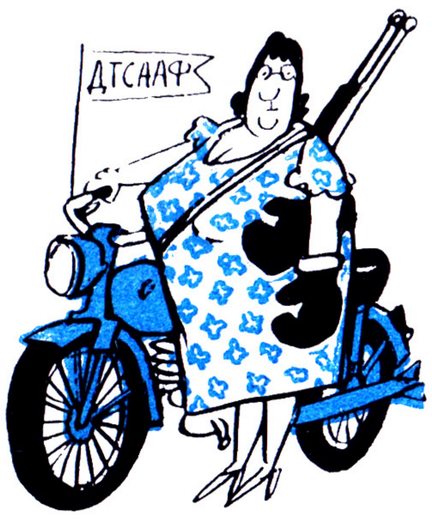

Коли бухгалтер-ветеран Галина Іванівна тільки-но сіла на робоче місце і, як завжди, приготувалася розповісти про успіхи старшої онуки, в кімнату влетів рахівник Костя.

— Дорога Галино Іванівно,— по-військовому виструнчився він,— дозвольте привітати у вашій особі майбутню мотоциклістку-відмінницю!

— Кого привітати? — аж підвелася Галина Іванівна та, схопившись за поперек, знову сіла.

— Мо-то-ци-клі-стку! — прокричав рахівник Костя.

У бухгалтера-ветерана нервово затіпалося підборіддя.

— Треба, Галино Іванівно,— перейшов на благальний тон рахівник Костя.— На вас уся надія.

— А може, є щось інше? — з надією пробурмотіла жінка.

— Ще дві вакансії мотовелосипедистів...

— Мото... що? — не добрала бухгалтер-ветеран.

— Мотовелосипедисти! Знаєте, такий собі велосипед, тільки з моторчиком. Крутонув педалі і — трох-тох-тох-тох...

— Не витримає мене велосипед, навіть з моторчиком,— заперечила бухгалтер-ветеран.

— Ну, гаразд. Підете тренером, скажімо, з боксу? — запитав Костя

— Бокс — це коли б'ються? Терпіти не можу! — скривилася жінка.

— А що ж ви можете терпіти? Норму стрільця-третьорозрядника складете?

Галина Іванівна зняла окуляри і задумливо протерла хусточкою товсті оптичні скельця.

— А якщо я влучу не в мішень, а в сусіда?— нарешті поцікавилася вона.

— Вирішуйте швидше,— перейшов на сухий офіційний тон рахівник Костя.— Мені до обіду всіх обійти треба.

Після обідньої перерви рахівника Костю викликав директор.

— Ви чого із людей глузуєте? — суворо спитав він.— Тут до мене майже всі наші працівники скаржитися приходили. Кажуть, ви таке від них вимагаєте! Прибиральницю Ганну Сидорівну садовите за кермо автомобіля. І це в її віці! А хворого на радикуліт Петра Федоровича хочете примусити з парашутом стрибати!

— З Петром Федоровичем про все домовлено,— пояснив Костя,— він складатиме радіомінімум і буде персонально вчити плавати Галину Іванівну. А з парашутом стрибатимете ви.

— Я? — зблід директор.— Та я жахливо боюся висоти.

— Це нічого,— заспокоїв його рахівник Костя.— Почнете з чогось невеликого. Наприклад, спочатку зробите стрибок із шафи, а там — із вікна. З парасолькою.

— Як керівник контори, категорично протестую,— почав директор.

— А я, як голова первинної організації ДТСААФу, виконую наказ,— сказав рахівник Костя і простягнув постанову президії комітету ДТСААФ Радянського району міста Києва за підписом голови А. Деуліна від 30 жовтня 1973 року.

З цієї постанови директор дізнався, що їхня установа, де за штатним розкладом працює лише чотирнадцять чоловік, має підготувати протягом року фахівців з 15-ти спеціальностей, у тому числі: водіїв, мотоциклістів, мотовелосипедистів, радіолюбителів, стрільців-розрядників, тренерів на громадських засадах, плавців, суддів із спорту і т. д.

— Тепер ви розумієте, що доведеться стрибати? — спитав голова ДТСААФу.

— Розумію,— простогнав директор і розстібнув комірець сорочки.

• • •

Цей фейлетон гаряче обговорювали на засіданні редколегії.

— І все ж таки,— доводив один із членів редколегії,— не можу повірити, щоб серйозна і потрібна справа могла в такий спосіб опошлюватися! Щоб товариші з такої солідної установи, як районне добровільне товариство сприяння армії, авіації і флоту, були здатні на подібні бюрократичні витівки. Це ж подумати: спускати первинним організаціям явно нереальні директиви!

— Мені теж здається, що це непорозуміння,— висловив припущення і другий член редколегії.— Може, адреси переплутали? Помилилися випадково? І не в той колектив директиву спустили?

— Доброго вам здоров'я,— привітав присутніх голова редакційного ДТСААФу.— Радий вітати у ваших особах майбутніх парашутистів, мотопедистів, мотоциклістів і стрільців-розрядників!

Поважні члени редколегії, мов по команді, зіщулилися.

— За рішенням президії Радянського районного комітету ДТСААФ,— чітко промовив голова,— нашій редакції належить підготувати за цей рік одного водія-любителя, одного мотоцикліста, двох мотовелосипедистів, трьох радіолюбителів, двох стрільців-розрядників. Крім того, треба виховати тренерів на громадських засадах, суддів із спорту, а також плавців-відмінників.

— Дозвольте,— перебив один із членів редколегії,— але ж у нас в редакції на це і штатних одиниць не вистачить!

— Усе передбачено,— радісно доповів голова.— За рішенням райкому товариства ми мусимо «збільшити зростання рядів первинної організації на 5 чоловік». А оскільки всі редакційні працівники давно охоплені ДТСААФом, то збільшити ряди добровольців можна єдиним шляхом, — збільшивши штатний розклад...

Як бачите, мій фейлетон редколегія до друку таки схвалила.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. Й. КОГАНА.

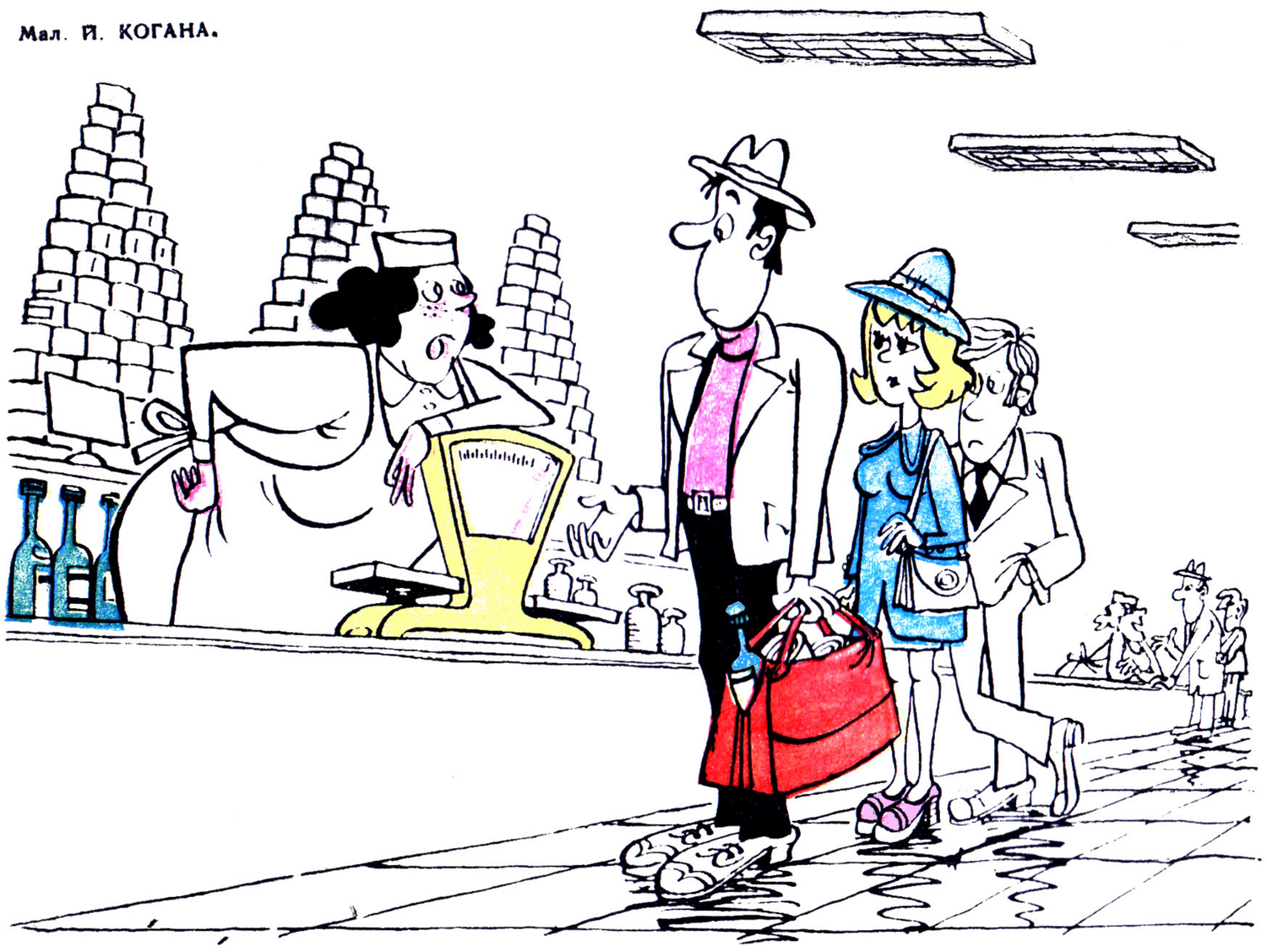

— А здачу?

— Ви що, хочете, щоб я вам святковий настрій зіпсувала?!

ЧИМ ОРАТИ?

У травні минулого року Василівське районне об'єднання «Сільгосптехніки», що в Запорізькій області, отримало п'ятнадцять новеньких плугів «ПЛН-535». Уже хотіли давати телеграму-подяку в Одесу — заводові сільськогосподарського машинобудування імені Жовтневої революції, коли

Придивились — ледь не впали,
Гірко стало на душі...
— Ну й халепу нам прислали —
Де ж це дискові ножі?!
Як орать поля безкраї?..
Ну й плуги — нехай їм біс...
Та ж до них не вистачає
Ще й п'ятнадцяти коліс!

Дали таки василівці телеграму на завод, але, звичайно, не дякували у ній...

Одесити швидко відгукнулися і цим довели, що вони люди чуйні й коректні. Заступник директора заводу Валентин Васильович Гарбуз у листі за № 64 –269 від 20 серпня 1973 року визнав вину й щиросердо пообіцяв виправити помилку. Цим ввічливість одеських машинобудівників і вичерпалась. На вимоги й скарги вони більше не реагували.

Чим — скажіть для інтересу —
В полі тракторам орать,
Коли матінка Одеса
Забуває про колеса
І не хоче дисків слать?!

І. ДЖЕРЯ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ ЦЕЙ АВТОБУС

На автобусній зупинці стоять двоє маленьких дівчаток. Підходить автобус.

— Сідайте, дівчатка, — кажуть пасажири, пропускаючи дітей уперед.

— Ні, ні, спасибі, — відповідають дівчатка, — нам потрібний не цей автобус.

— Але ж тут тільки один цей ходить, — дивуються пасажири.

— А нам потрібний не синій, а червоний.

— Чому? — ще більше дивуються пасажири.

— В червоному ми... парасольку забули.

Ю. ГЕКЕЛЬМАН.

САЛО... ПОКУСАЛО

В селі малого Івася
Рідня стрічала радо вся.

Тут вперше довелось хлопчині
Побачити, які то свині.

— Що хрюкає отам у вас? —
Дідуся запитав Івась.

Дід мовив жартома:—То—сало...
Дивися ж, щоб не покусало!
Одного разу в хлів узяв
Івась трави. — На, їж! — сказав.

Травичку порося нюхнуло
Й Івася жартома куснуло.

Івась — тікати... Порося —
«Рох-рох» — сміється з Івася.

Малий у крик: — Дідусю, сало
Мене ледь-ледь не покусало!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ПТАШКИ

Учителька дала дітям завдання намалювати птахів.

Сергійко малював, малював, а потім штовхнув Мишка, сусіда по парті:

— Глянь, які у мене горобці вийшли.

Мишко глянув на малюнок і аж засміявся:

— Та це ж курчата! Ти ще й квочку намалюй!

Сергійко ображено насупився і відвернувся.

За хвилину він уже сопів над пером. Намалював кілька дерев, а на них — шпаківні.

Учителька підійшла до Сергійка, поглянула на його малюнок.

— А де ж пташки? — запитала вона.

— У своїх будиночках. Надворі дуже холодно, й пташки не хочуть вилітати, — відповів Сергійко.

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

МАТЕМАТИК

— Слухай уважно, — каже вчитель математики до Гени, — Оленка посадила двадцять слив, Надійка — п'ятнадцять яблунь, Андрійко — двадцять п'ять абрикосів, а ти — тридцять вишень. Що ми матимемо, коли складемо всі дерева докупи?

— Фруктовий сад! — впевнено відповів Гена.

Ігор СІЧОВИК.

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

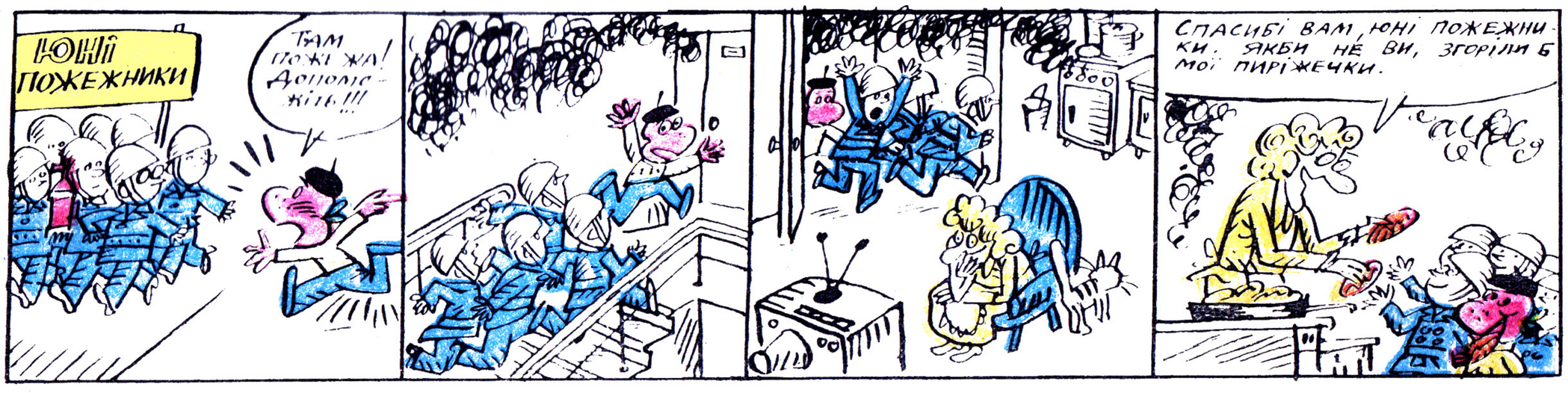

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

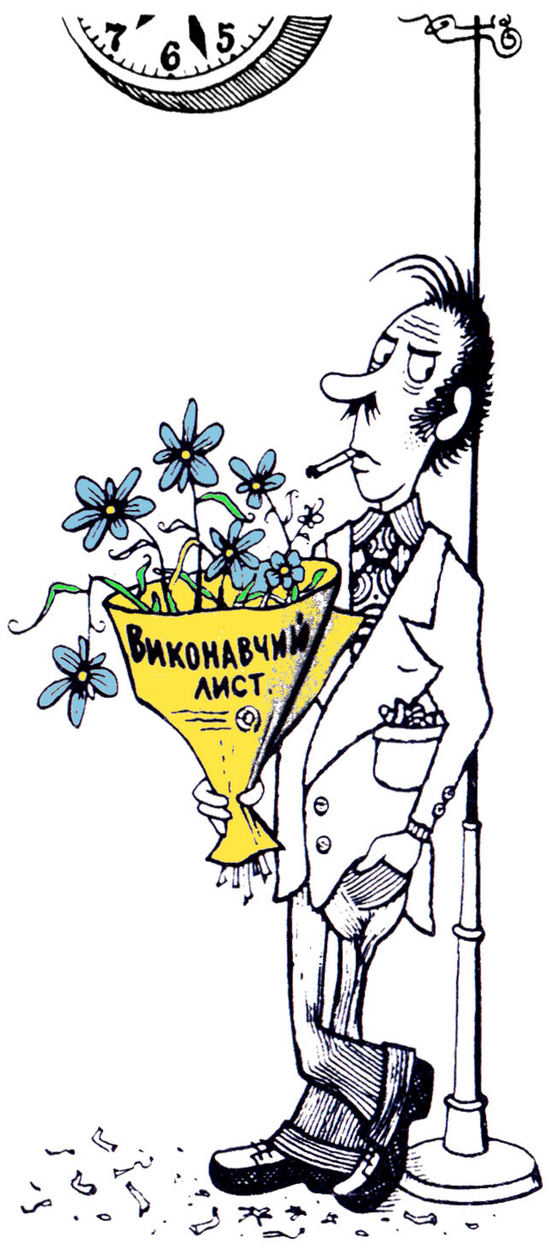

Без слів.

БАЙКАРІ ТА ОСЕЛ

Спитали байкарі Осла:
— Навіщо вам великі вуха?
І відповідь така була:
— А щоб байки про себе слухать.

Василь НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка
Полтавської області.

Друже Перче!

Ти і не здогадуєшся, як глибоко ми, тваринники, вдячні керівникам Турійської міжколгоспної будівельної організації та районного об'єднання «Сільгосптехніки».

За що, цікавишся, вдячні?

За той кормоцех, що вони підрядилися збудувати у нас до п'ятдесятиріччя Жовтня; і за той, що пообіцяли ввести в дію до 50-річчя утворення СРСР; і ще за той кормоцех, у якому вони тепер копирсаються та ніяк до ладу довести не можуть.

Тільки ж не подумай, Перче, що ці організації у нас споруджують декілька кормоцехів. Ні і ще раз ні! Кормоцех вони у нас від 1967 року будують один, а от строків закінчення будівництва визначали безліч. Та всі, як правило, самі ж і зривали.

От за це ми, тваринники бригади № 2, і вдячні керівникам двох вищезгаданих організацій. Бо якби вони нам своєчасно здали кормоцех в експлуатацію, ми б давно уже розучилися готувати корм вручну.

ТВАРИННИКИ
(20 підписів).

с. Тагачин
Турійського району
Волинської області.

Ніколи не думав, що тебе, наче трактора, необхідно вкомплектовувати причіпним інвентарем. А оце, побувавши на вокзалі станції Артемівськ-II (Донецької залізниці), переконався, що саме так воно і є. На моє прохання продати мені останній номер «Перця» кіоскерка відповіла, що може його відпустити тільки з «добавкою». І вручила мені на додачу до журналу ще три газети п'ятиденної давності.

Якщо ти, Перче, і справді такий причіпливий, то чому б тобі не підчепити і витягти на привселюдний огляд отаких заповзятих розповсюдників преси?

Ій-право, вони на це заслуговують!

А. БОЙКО.

Чув, яку дружню послугу нам зробило Ушицьке торфопідприємство, ставши нашим сусідом?

Поглиблюючи осушувальний канал, працівники цього торфопідприємства зруйнували міст, який нас, мешканців села Михайлівки, зв'язував з лікарнею і школою.

За чотири роки, що минули відтоді, ми вже чотири тисячі разів звертались до директора торфопідприємства Степана Лазаровича Полосенка з проханням полагодити ним же зруйноване, та ніяк упрохати його не вдається.

Може, Перче, один раз ще й ти його попросиш?

Раз, та — гаразд!

А. ХОДОРІВСЬКИЙ.

с. Михайлівка
Ємільчинського району
Житомирської області.

Сказати, що наша Бахмутка — надзвичайно велика річка, не наважуємося, бо ти запідозриш нас у нещирості. Однак із усією категоричністю заявляємо, що незабаром по ній зможуть курсувати ракети на підводних крилах, бо за здійснення цього сміливого задуму енергійно взялися керівники нашого артемівського водопроводу. Вони ось уже п'ять років підряд вдень і вночі поповнюють Бахмутку чистою, фільтрованою водицею, яка по трубах мала б подаватися населенню міста.

Оскільки ці труби досить-таки діряві, Бахмутка повниться буквально на очах, і є всі підстави гадати, що флот на ній з'явиться найближчим часом. Отож, прослідкуй, будь ласка, Перче, щоб керівники нашого артемівського водопроводу не прогавили цієї урочистої хвилини, і своєчасно поздоров їх із відкриттям навігації.

Т. БОЛЮБАШ.

м. Артемівськ
Донецької області.

Юрій ІВАКІН

КОЕФІЦІЄНТ ОБДАРОВАНОСТІ

(З ЦИКЛУ «СНИ НА ВЧЕНІЙ РАДІ»)

На цьому засіданні я довго не міг заснути, аж поки голова не зауважив черговому промовцеві: «Прошу говорити трохи тихше. Ви заважаєте Юрієві Олексійовичу спати». Промовець вибачився. Я вдячно посміхнувся й відразу поринув у сон.

...Добре пам'ятаю, що було далі. Голова ради сказав: «Зараз, товариші, перейдемо до обговорення питання про перевірку співробітників на обдарованість. Згідно з постановою президії кожен науковий співробітник нашої системи має пройти відповідну перевірку, яка провадитиметься методом тестування. Якщо ступінь обдарованості співробітника виявиться нижчим від мінімального коефіцієнта, затвердженого цією ж постановою, такий науковець підлягає безумовному скороченню. А втім, я не маю сумніву, що весь наш колектив...»

Останні слова голови потонули в страшному галасі, від якого я ледве не прокинувся.

— Дозвольте запитати, — почув я голос Івана Івановича, — чи буде хтось звільнений від перевірки?

— Перевірці підлягають усі без винятку...

— Але ж це несправедливо! Якщо я щороку виконую планову тему, навіщо мене перевіряти? Хто є корисніший для справи — співробітник з високим коефіцієнтом обдарованості, який не виконує плану, чи співробітник з низьким коефіцієнтом, який проте дає наукову продукцію?!

— Ви плутаєте різні речі, — відповів голова. — План мають виконувати всі. Але постанова виходить з того, що обдарований науковець реалізуватиме ту саму тему краще.

— А якщо перевірка виявить, що мій коефіцієнт вищий від норми, це передбачає якісь пільги? — запитав Федір Федорович. — Наприклад, зменшення наукового навантаження або збільшення кількості бібліотечних днів? Знов же таки — премії...

— Ні, в постанові про це нічого не сказано. А ви сподіваєтесь, що у вас коефіцієнт вищий?

— Не в тому річ. Але було б доцільним виробити певні форми заохочення, щоб наш колектив активніше включився в боротьбу за підвищення коефіцієнта своєї обдарованості.

— Мені здається, — сказав Гнат Гнатович, — це розумна і дуже своєчасна постанова. Проте не уявляю собі, як її здійснити на практиці. Адже коефіцієнт обдарованості — це надто загальний критерій, яким не завжди можна визначити наукову вагу співробітника. На мій погляд, є рація доповнити цей критерій іншими. Чому б, наприклад, не встановити якісь замінники одиниці обдарованості? Скажімо, щоб п'ять подяк в наказі дирекції відповідали 1-й одиниці обдарованості. Відсутність запізнень на роботу протягом року — 0,5 одиниці. Активна участь у стінній пресі або у збиранні картоплі, щоб були еквівалентними 1,5 одиниці... Таким чином, високодисципліновані й свідомі свого обов'язку науковці мали б додаткові одиниці, які дозволили б підвищити їхній коефіцієнт обдарованості.

— А чи враховується наявність позафахових талантів? Ось наш Степан Степанович талановито розповідає анекдоти. Є серед нас обдаровані рибалки. Є тенори. Є гарні жінки. Краса, до речі, теж талант! Ці позафахові таланти сприяють створенню товариської атмосфери в колективі, того психологічного мікроклімату, який має благотворний вплив на підвищення продуктивності наукової праці...

— Чи однаковий для чоловіків і жінок мінімальний коефіцієнт обдарованості? — запитав жіночий голос.

— А хіба жінки не образилися б, якби було інакше? — здивувався голова.

— А чого нам ображатися? — заперечив той самий голос. — Хіба я сказала, що ми, жінки, менш обдаровані? Але ж треба взяти до уваги: у жінки — сім'я, діти, чоловік, хатнє господарство!.. (Жіночі вигуки: «Правильно! Правильно!»).

— Товариші! — взяв слово Василь Васильович. — Є таке роз'яснення по лінії місцевкому. В інститутах рекомендовано створити курси по удосконаленню наукової обдарованості. Завдання курсів — відновити й розвинути наукові здібності тих, хто відчуває в цьому потребу. Запис — добровільний. Можливо, дехто з нас спочив на лаврах, приспав свої таланти. Таким людям треба допомогти. Отож прошу записуватися...

Тут я вирішив негайно прокинутися.

Прокинувся. Підніс руку.

— Запишіть, будь ласка, й мене!..

— Юрій Олексійович просить слова, — посміхнувся голова. — Очевидно, він зараз доповість вченій раді, чому досі не завершив своєї планової теми...

perec-ua.
perec-ua.

Чудеса в решеті

ЗА ГАРНІ ОЧІ, або НАРЕЧЕНА-ВДОВА

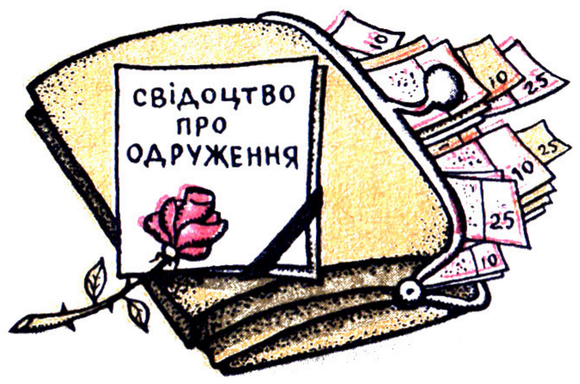

Чого тільки не зробиш заради любові... Заради любові, скажімо, до грошей. Якщо вірити плітках, то, кажуть, на світі є такі люди, що ради тих грошей і рідного батька продадуть. Авторові цих рядків, якщо чесно признатися, таких індивідуумів не доводилося зустрічати в житті. Автор бачив таких, котрі за гроші міняють совість, продають честь, торгують своєю гідністю і навіть ризикують посадою. І не тільки бачив, а й писав про них фейлетони. Зустрічати доводилося і хабарників, і окозамилювачів, і хапуг, і «ведмежатників», і фарцовщиків, і підроблювачів — документів і навіть лотерейних квитків. Але про те, що можна підробити заяву від покійника і документально оформити з ним... шлюб, убийте, такого не бачив.

Коли мені уперше розповіли про це і запевнили, що таке трапилося на Хмельниччині, мені здалося, що співбесідник просто знущається. Сміється прямо в очі і навіть не кліпає. Саме так я й сказав йому:

— Смієтесь! Де це таке видано, щоб наречена за покійника заміж виходила?

— А якщо у того покійника купа грошей залишилась, особняк? — відповів мій співбесідник.

— Ха-ха-ха,— засміявся я.— А хто ж такий шлюб оформить? Хто на таке беззаконня піде? Хто ризикуватиме своєю головою?

— Щоб піді мною,— клянеться,— автобусне колесо лопнуло, якщо я брешу. У нашому селі це було. У Требухівцях.

— У яких Требухівцях? – насторожився я.— В отих, що лежать між Летичевим і Меджибожем?

— В отих самих.

— Та не може бути?! Там же за голову сільради Галина Йосипівна Дроздовська...

— Ото Галина Йосипівна і є винахідником і співавтором того оригінального шлюбу. Не вірите, можете перевірити,— промовив товариш.

Вирішив перевірити. Приїхав я у Летичів і прямо до загсу.

— Мене одна делікатна справа цікавить,— починаю свою розповідь.

— Аа-а,— привітно посміхається працівниця загсу,— мабуть, Тетяною Палагеєвою цікавитесь — продавщицею з Хмельницької фірми «Меблі»? Тією, що її наша Дроздовська з покійником розписала...

— Невже було таке?

— А ви документам вірите? — перепитує. Я кивнув головою. — Так от вам, — і поклала переді мною запис акту № 43 від 9 грудня.

Я аж за голову схопився. Глянув в одну графу, другу... Все правильно. Написано чітко, ясно: вдова Тетяна Юхимівна Палагеєва розписалася з вдівцем Іваном Івановичем Водунаєм...

Свідками були рідний син Палагеєвої — Анатолій Котик і рідна сестра Палагеєвої — Олександра Берульова. У графі № 11 навіть всі підписи стояли: і Палагеєвої, і Котика, і Берульової, і ...вдівця-жениха.

— А звідки ж, — цікавлюсь, — видно, що Палагеєва з покійником розписалася?..

— А у Хмельницькому є акт про те, що 7 грудня Водунай помер, а у нас, що 9 грудня, тобто через два дні після смерті, одружився...

— Метаморфоза! — вигукнув я. — Оце так номер відколола Дроздовська!..

Згодом про цю історію я дізнався й таке. Одні говорили, що Галина Йосипівна і колишній секретар сільради Анатолій Михайлович Савенко (нині бригадир комплексної бригади місцевого колгоспу) перед тим, як оформити цей «шлюб», взяли начебто хабара від Палагеєвої, інші — це заперечували... Мовляв, Галина Йосипівна наречену-вдову за гарні очі розписала...

Може, й так... Бо ж відомо, що гроші в порівнянні з очима — ніщо. Коли перед вами гарні очі, та ще з такою, знаєте, сентиментальною поволокою, то за такі очі, кажуть, можна:

а) піти хоч на край світу;

б) кинутися з кручі в прірву;

в) віддати, не задумуючись, душу;

г) і не побоятися попрощатися зі своєю посадою, якою б вона не була.

От що можна зробити заради гарних очей. То, скажіть, після цього хіба не повіриш, що Галина Йосипівна Дроздовська благословляла той шлюб саме за гарні очі, а не за гроші чи золоті монети царської чеканки? Певне, все то наговір... Та й сама Галина Йосипівна, якщо її послухати, пішла на таке порушення тільки тому, що в нареченої були дуже гарні очі...

Інша справа Палагеєва...У нареченої-вдови був конкретний інтерес — чотирикімнатний особняк покійного Івана Івановича Водуная у місті Хмельницькому. Ради того особняка й розписалася Палагеєва з небіжчиком... А щоб Дроздовська... У Дроздовської не було ніякого інтересу... Принаймні, підстав не довіряти їй у мене нема. Тим більш, коли їй і досі довіряє Летичівський райвиконком.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Кілька років дирекція Гукливської восьмирічної школи (Воловецький район на Закарпатті) добивалася, щоб перенесли в інше місце сільську чайну, що розташувалася поряд зі школою. Але все було марно — чайна лишалася на місці, щодня біля школи вешталися п'яні, а деякі з них заходили у шкільне подвір'я. Про це було надруковано у замітці «Виховний момент» (№ 20 журналу за минулий рік).

Після виступу «Перця» секретар Воловецького РК КП України тов. Дудурич повідомив, що чайну перенесено в інше місце. Крім того, посилено контроль за продажем спиртних напоїв та дотриманням громадського порядку в селі.

★ Колгоспники села Гаврилівки Теофіпольського району написали редакції листа про те, що поруч з їхніми оселями місцевий колгосп імені Островського розташував склад міндобрив та отрутохімікатів. І хоча санітарні інспектори склад закрили й користуватись ним заборонили, правління колгоспу знову почало завозити туди хімікати, що отруюють навколишнє повітря.

Цього листа було вміщено у «Перці» № 20 за 1973 рік.

Як повідомив заступник голови виконкому Хмельницької облради тов. Івануна, всі хімікати зі складу вивезено. Незабаром буде вивезено й мінеральні добрива. Правління колгоспу ім. Островського запланувало цього року збудувати новий склад міндобрив та отрутохімікатів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

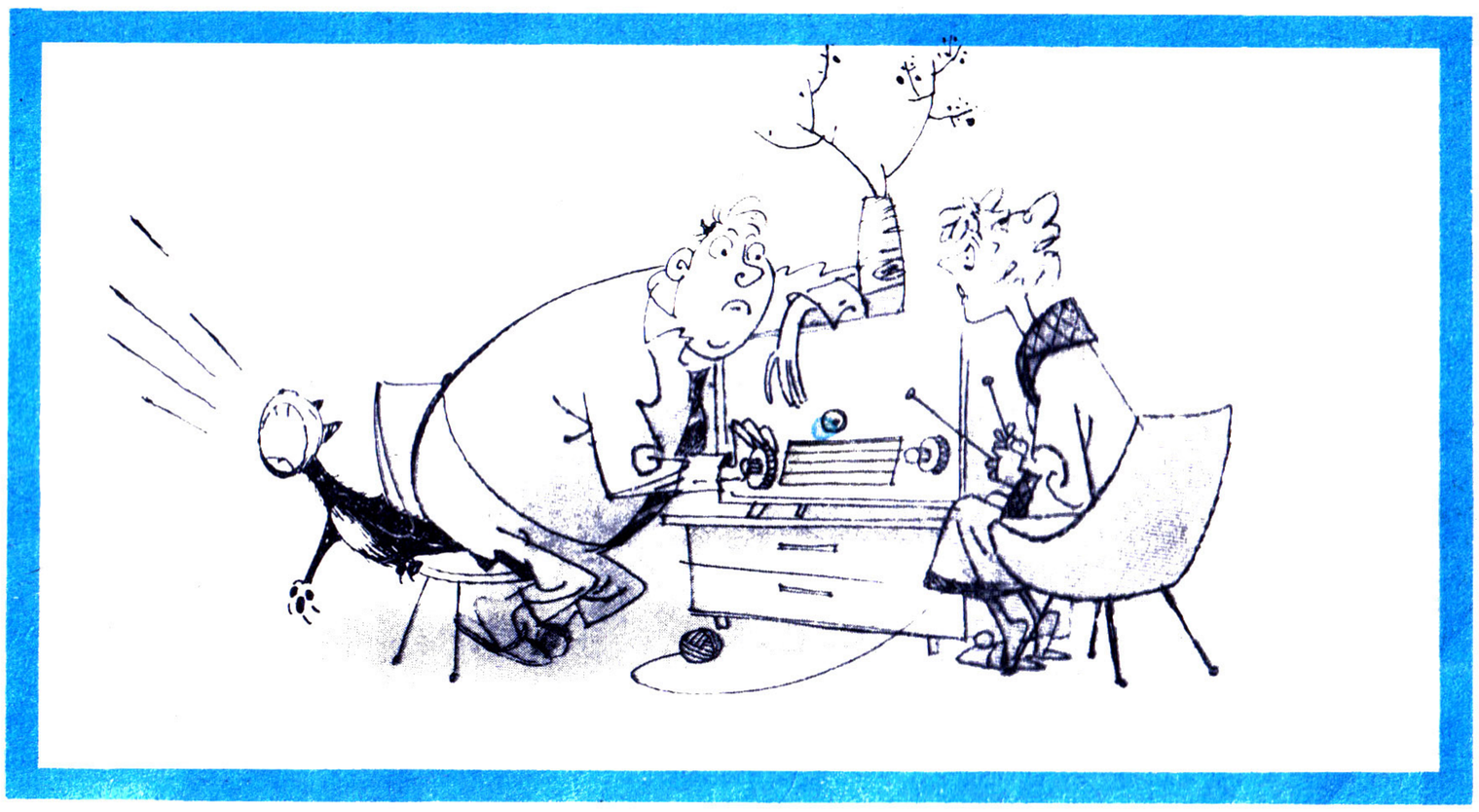

— Як мене дратує ця сучасна музика...

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 8 (930). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 18. III. 1974 р. Підписано до друку 29. III. 1974 р. БФ 10644. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01379. Тираж 2 850 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

ПРИКАЗКИ НАРОДНІ НА МІЖНАРОДНІ ТЕМИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Був на бувалицях, знає, що кий, що палиця».

«Дірявого мішка не наповниш».

«Куди не обернись, то все латки зверху».

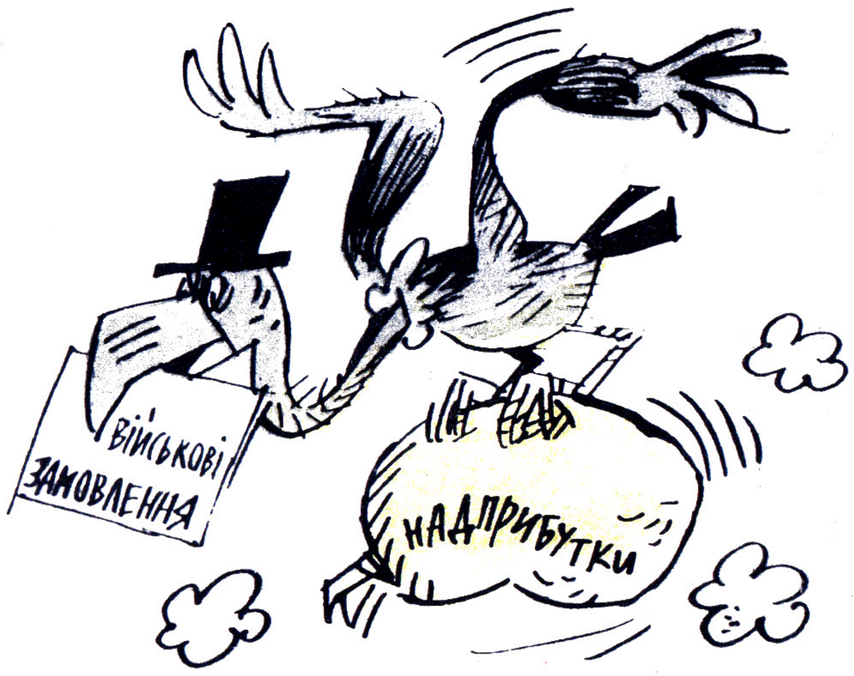

«Не дурний крук, щоб випустив з рук».

«Одна збрехала, друга не розібрала, а третя по-своєму перебрехала».

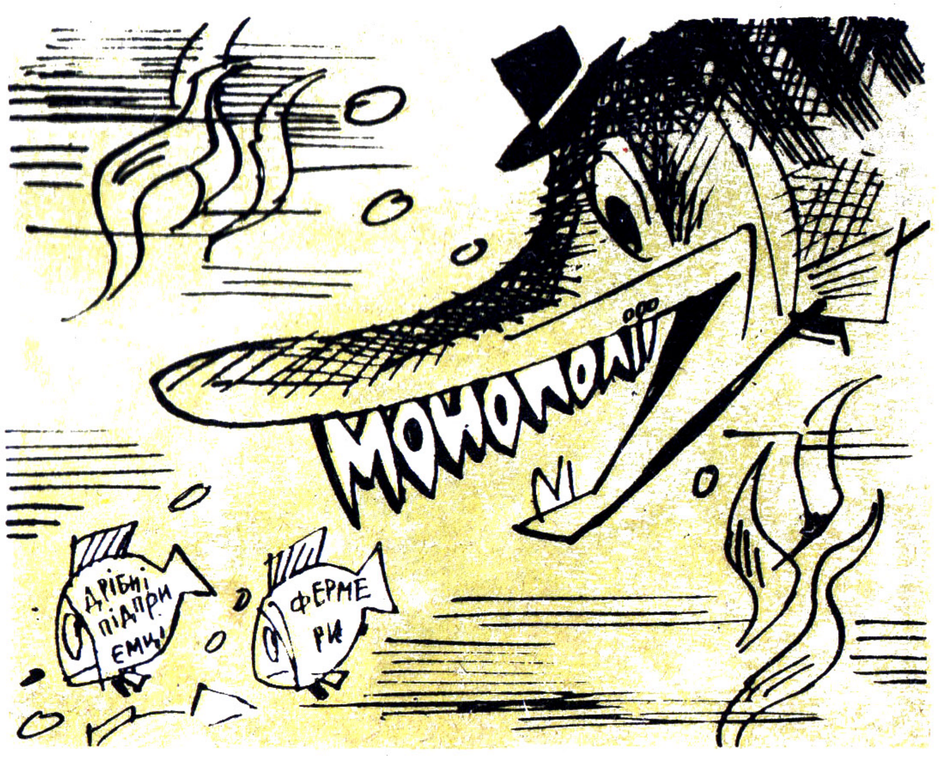

«На те й щука в морі, щоб карась не дрімав».